

Liahona

**Prästadömet fast
förankrat i familjen, s. 28**

**Centrer för unga vuxna:
En plats att samlas,
lära och få vänner, s. 42**

Visste jag tillräckligt? s. 48

**Melanie var en sann
vän, s. 60**

© 2011 JAMES C. CHRISTENSEN, MED ENSAMRÄTT. LICENSIERAD AV GREENWOOD WORKSHOP, INC.

Dygd, av James Christensen

*"Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din sjävtillit växa sig stark i Guds närhet,
och ... den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare"* (L&F 121:45–46).

*President Thomas S. Monson sade följande om dygd: "Stort mod krävs för att ni ska kunna hålla er kyska
och dygdiga mitt i vår tids godkända filosofi"* ("Mod, mina vänner", Liahona, maj 2009, s. 125).

Liahona, juni 2012

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Kallad av Gud och understödd av folket**
Henry B. Eyring
- 7 Besöklärarnas budskap: Besöksverksamheten — ett heligt uppdrag**

PÅ OMSLAGET
Framsidan: Fotoillustration Craig Dimond.
Baksidan: Återställelsen av melkisedekska prästadömet, av Walter Rane © IRI.

ARTIKLAR

- 13 Glädjen i att helga sabbatsdagen**
Marcos A. Aidukaitis
Eftersom vi aldrig missade att gå till kyrkan på semestern hände något underbart.
- 20 Följ maningar**
Känner du igen Andens inflytande i ditt liv?
- 28 Prästadömet's ära och ordning**
Boyd K. Packer
En apostels lärdomar och vittnesbörd om det heliga prästadömet.

AVDELNINGAR

- 8 Små och enkla medel**
- 10 Vad vi tror på: Att fasta stärker oss andligt och timligt**

- 12 Tjänande i kyrkan: Möjligheterna i tjänande som leds av ungdomar**
Norman C. Hill
- 16 Evangelieklassiker: Handlingsfrihet och inspiration**
Bruce R. McConkie
- 24 Vårt hem, vår familj: Rådgör tillsammans i äktenskapet**
Randy Keyes
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 74 Kyrkonytt**
- 79 Förslag till familjens hemafton**
- 80 Tills vi möts igen: En åskans röst, en stilla röst**
Kristin Boyce

42

42 Samlas i enighet i tron

Stephanie J. Burns

Centren för unga vuxna har blivit samlingsplatser där man umgås, upplever enighet och lär sig och undervisar om evangeliet.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Upptäcker att det krävs hårt arbete.

34 Dina plikter inom aronska prästadömet

Paul VanDenBerghe

Vilka ansvarsuppgifter har diakoner, lärare och präster?

46 Frågor och svar

Ibland blir jag överväldigad när jag tänker på allt jag behöver göra för att följa evangeliet. Var ska jag börja?

48 Du vet tillräckligt

Neil L. Andersen

Om du känner att din andliga kunskap är begränsad kanske du vet mer än du tror.

50 Tid för en mission

Elyse Alexandria Holmes

Vid 18 års ålder erbjöds William Hopoate ett kontrakt att spela rugby professionellt. Han hade ett beslut att fatta.

53 Från missionsfältet: Den andliga helbrägdagörelsens underverk

Elizabeth Stitt

54 Affisch: På knä i ödmjuk vädjan**55 Rad på rad: Läran och förbunden 135:3****56 Vart leder mina val?**

Adam C. Olson

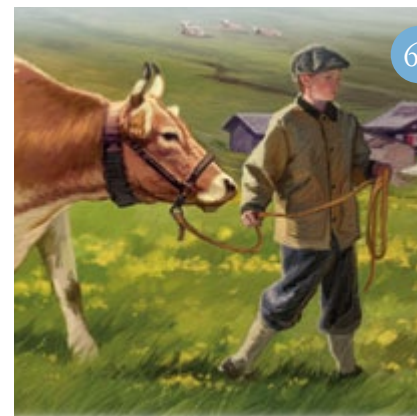
Hennes tidigare val hade lett henne bort. Men nya val förde Karina tillbaka.

58 Ett bättre exempel

Shaneen Cloward

En smärtsam upplevelse lärde mig att vara mer villig att lyssna på mina ledare i kyrkan.

56

63

60 En sann vän

Sarah Chow

Sanna vänner hjälper varandra att hålla buden.

62 Vår sida**63 Välsignelserna med hårt arbete**

Per G. Malm

Hederligt fysiskt arbete är ett sätt att göra det som är rätt.

64 Ta med Primär hem: Jag väljer det rätta genom att följa evangeliets principer**66 En lekplats för Carly**

Chad E. Phares

Carly är bra på att hjälpa andra, och några av hennes vänner bestämde sig för att också hjälpa henne.

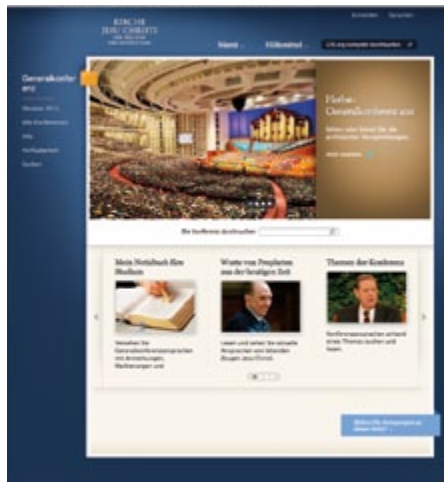
68 Vad jag lärde mig av knatteligan

Lindsay Stevens

Lindsay lär sig att heja på sin lillebror.

70 För små barn**81 Skriftfigurer från Mormons bok**

Mer information på internet Liahona.lds.org

FÖR UNGDOMAR

Om du tyckte om äldste Neil L. Andersens artikel på sidan 48 kan du höra hela talet på **conference.lds.org**. Leta efter generalkonferensen i oktober 2008.

FÖR BARN

Läs om Carly (sidan 66) och se henne leka på sin nya lekplats på **liahona.lds.org**.

ÄMNINGAR I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Arbete, 63

Besöksundervisning, 7

Bön, 54

Den Helige Anden, 16, 20, 80

Enighet, 42

Familjen, 68

Fasta, 10

Handlingsfrihet, 16, 56

Inspiration, 16, 20, 38, 39, 41

Kyrkans ledare, 4, 28, 58

Kärlek, 66, 68

Lydnad, 13, 56, 58, 60

Missionsarbete, 40, 50, 53

Mormons bok, 81

Omvändelse, 56

Prioriteringar, 46, 50, 56

Prästadömet, 28, 34, 70

Råd, 24

Sabbat, 13

Smith, Joseph, 54, 55

Stödja, 4

Tionde, 64, 73

Tjänande, 12, 66

Tro, 48, 70

Ungdomar, 12

Visdomsordet, 60

Vittnesbörd, 48

Välsignelser, 70, 72

Vänskap, 60, 66

Äktenskap, 24

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på **languages.lds.org**.

**President
Henry B. Eyring**
förste rådgivare i
första presidentskapet

Kallad av Gud

OCH UNDERSTÖDD AV FOLKET

Som medlemmar i kyrkan inbjuds vi ofta att stödja personer i deras ämbeten. För många år sedan visade en artonårig elev mig vad det innebär att stödja Herrens tjänare. Jag känner mig fortfarande välsignad av hans ödmjuka exempel.

Han hade just påbörjat sitt första år på college. Han döptes mindre än ett år innan han lämnade hemmet för att påbörja sina studier vid ett stort universitet. Jag verkade där som hans biskop.

När skolåret började hade jag en kort intervju med honom på biskopens kontor. Jag minns inte så mycket från det där första samtalet utom att han berättade om sina utmaningar på en ny plats, men jag glömmer aldrig vårt andra samtal.

Han frågade om han kunde få tala med mig på mitt kontor. Jag blev förvånad när han sade: "Kan vi be tillsammans, och får jag vara den som ber?" Jag skulle just säga att jag redan hade bett och antog att han också hade det. Men jag sade ja.

Han inledde bönen med sitt vittnesbörd om att han visste att biskopen var kallad av Gud. Han bad Gud tala om för mig vad han skulle göra när det gällde en angelägenhet av stor andlig betydelse. Den unge mannen sade till Gud att han var övertygad om att biskopen redan kände till hans behov och skulle få det råd som han behövde höra.

Medan han talade kom de särskilda faror han skulle möta till mitt sinne. Rådet var enkelt men gavs tydligt och klart: Be alltid, följ buden och var inte rädd.

Den unge mannen som hade varit medlem i ett år, undervisade genom exempel om vad Gud kan göra med en ledare när han har understötts av dem som han har kallats att leda genom deras tro och böner. Den unge mannen visade mig kraften i lagen om allmänt bifall i kyrkan (se L&F 26:2). Fastän Herren har kallat sina tjänare genom uppenbarelse kan de bara verka efter att ha blivit understödda av dem som de har kallats att tjäna.

Genom vår understödjande röst ger vi heliga löften. Vi lovar att be för Herrens tjänare, att han ska leda och stärka dem (se L&F 93:51). Vi förpliktar oss att se fram emot och förvänta oss att känna inspirationen från Gud i deras råd och närhelst de verkar i sitt ämbete (se L&F 1:38).

Det löftet behöver ofta förnyas i vårt hjärta. Din söndagsskolelärare försöker undervisa med Anden, men precis som du kan din lärare göra misstag framför klassen. Du å andra sidan kan bestämma dig för att lyssna och vara uppmärksam på de ögonblick när du känner inspiration komma. Med tiden ser du färre misstag och fler bevis på att Gud hjälper läraren.

När vi höjer handen för att stödja en person så förpliktar vi oss att arbeta för det Herrens ändamål som personen har kallats att uppfylla. När våra barn var små kallades min hustru att undervisa de små barnen i vår församling. Jag höjde inte bara handen för att stödja henne, utan jag bad också för henne och bad sedan om tillåtelse att hjälpa henne. Det jag lärde mig om uppskattning för vad kvinnor

gör och för Herrens kärlek till barn välsignar fortfarande min familj och mitt liv.

Jag talade nyligen med den unge mannen som stödde sin biskop för många år sedan. Jag fick veta att Herren och folket hade stöttat honom i kallelsen att verka som missionär, som stavspremier och som far. I slutet av vårt samtal sade han: "Jag ber fortfarande för dig varje dag."

Vi kan bestämma oss för att be dagligen för någon som kallats av Gud att tjäna oss. Vi kan tacka någon som har välsignat oss genom sitt tjänande. Vi kan erbjuda vår hjälp när någon vi har understött ber om frivilliga.¹

De som uppehåller Herrens tjänare i hans rike blir understödda av hans enastående kraft. Vi behöver alla den välsignelsen. ■

SLUTNOT

1. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999)*, s. 213–214.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

När du har gett budskapet kan du återge följande citat: "Herren kommer att göra dig till ett redskap i sina händer om du är ödmjuk, trofast och flitig ... Du kommer att få extra kraft när du är inröstad av församlingen och avskild" (Undervisning: Den högsta kallelsen [2000], s. 20). Samla familjen runt ett tungt föremål och be en person att försöka lyfta det. Inbjud andra familjemedlemmar — lägg till en person åt gången — att hjälpa till att lyfta föremålet. Samtala om vad som händer när alla hjälps åt. Du kan betona rådet som president Eyring gav om praktiska sätt att understödja andra i deras ämbeten.

Tack vare min söndagsskollärare

Anonym

Eleverna i min söndagsskoleklass är inte alltid vördnadsfulla. Jag tycker om att lyssna på lektionen varje vecka, men ibland verkar det som om de andra i min klass inte gör det. De pratar ofta med varandra eller spelar spel på mobilen medan vår lärare försöker undervisa oss. Tråkigt nog är jag ibland en del av det problemet.

En vecka var vi värre än vanligt, och i slutet av lektionen började vår lärare gråta för att ingen lyssnade på hennes lektion. När vi gick ut ur klassrummet tyckte jag synd om henne.

Söndagen därpå förklarade vår lärare att hon hade bett mycket under veckan om vägledning, och att hon fått en känsla av att hon skulle visa oss en kyrkfilm. Hon startade filmen som handlade om Jesu Kristi liv och underverken han utförde.

När jag tänkte på filmen på kvällen kände jag något annorlunda. Plötsligt insåg jag att jag kände Anden, mer än någonsin tidigare. Jag bestämde mig genast för att göra förändringar för att bli mer lik Frälsaren, och jag insåg att upplevelsen i Söndagsskolan den dagen verkligen hade stärkt mitt vittnesbörd. Jag är så tacksam för min söndagsskollärare och för allt hon gör för vår klass varje vecka. ■

Att stödja betyder att hjälpa

President Eyring säger att när vi höjer handen för att understödja personer så lovar vi att hjälpa dem göra det som de har kallats att göra.

Vilka av barnen ovanför stödjer en ledare eller en lärare?

- • • Här är några av personerna som vi stödjer:
- profeten, biskopsrådet eller grenspräsidentskapet,
- missionsledaren i församlingen eller grenen,
- primärlärare, primärledare.
- Skriv ner eller prata med dina föräldrar om vad du kan göra för att stödja de här personerna.

Studera materialet under bön och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Tro, Familj, Tjänande

Besöksverksamheten — ett heligt uppdrag

Som besökslärare har vi ett viktigt andligt uppdrag att fullfölja. ”Biskopen, som ordinerats till församlingsherde, har inte möjlighet att vaka över alla Herrens får samtidigt. Han är beroende av att inspirerade besökslärare hjälper honom.”¹ Det är ytterst viktigt att söka efter och ta emot uppenbarelse när det gäller vem som får i uppdrag att vaka över varje syster.

Inspirationen börjar komma när medlemmarna i Hjälpföreningens presidentskap diskuterar enskildas och familjers behov under börens inflytande. Med biskopens godkännande delar sedan hjälpföreningspresidentskapet ut uppdragen på ett sätt som hjälper systrarna förstå att besöksundervisningen är ett viktigt andligt ansvar.²

Besökslärarna lär känna och älska varje syster, hjälper henne att stärka sin tro och tjänar henne när så behövs. De söker inspiration så att de vet hur de ska hjälpa varje syster som de fått i uppdrag att besöka att tillgodose sina andliga och timliga behov.³

”Besöksundervisningen blir Herrens verk när vi inriktar oss på människor i stället för på procentsatser. I själva verket är besöksundervisningen något som aldrig blir färdigt. Det är mer ett sätt att leva än ett uppdrag.”⁴

Från skrifterna

Matteus 22:36–40; Johannes 13:34–35; Alma 37:6–7

SLUTNOTER

1. Julie B. Beck, ”Hjälpföreningen: Ett heligt verk”, *Liahona*, nov. 2009, s. 114.
2. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 9.5; 9.5.2.
3. Se *Handbok 2*, 9.5.1.
4. Julie B. Beck, *Liahona*, nov. 2009, s. 114.
5. Eliza R. Snow, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 108.
6. Eliza R. Snow, i *Döttrar i mitt rike*, s. 45.

Vad kan jag göra?

1. Hur kan jag bli bättre på att fullfölja mitt viktiga ansvar som besökslärare?
2. Hur kan jag som besökslärare hjälpa andra systrar att fullfölja sitt ansvar som besökslärare?

Från vår historia

Eliza R. Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, sade: ”Jag betraktar lärarens ämbete som ett högt och heligt ämbete.” Hon rådde besökslärarna att ”vara fyllda av Guds ande, av visdom, av ödmjukhet, av kärlek” innan de besöker ett hem så att de kan ta reda på och uppfylla både andliga och timliga behov. Hon sade: ”Ni kanske känner att ni vill säga fridgivande och tröstande ord, och om ni märker att en syster är kall, ta henne då till ert hjärta som ni skulle med ett barn till ert bröst, och värm upp [henne].”⁵

När vi går framåt i tro som de tidiga hjälpförenings-systrarna gjorde, har vi den Helige Anden med oss och får inspiration om hur vi kan hjälpa varje syster som vi besöker. ”Låt [oss] söka efter visdom i stället för kraft”, sade syster Snow, ”så får [vi] all den kraft som [vi] har visdom till att utöva.”⁶

Små och enkla medel

”Med små och enkla medel uträttas mycket stort”
(Alma 37:6).

Intressant information om Tabernakelkören

Milljontals människor världen över känner till Tabernakelkörens sång, antingen genom körens framföranden under generalkonferenserna eller genom sådana program som *Music and the Spoken Word*, vilket har sänts varje vecka i 83 år. De vardagliga detaljerna kring gruppens sångare är emellertid mindre kända.

Tabernakelkören utgörs av 360 volontärer som är mellan 25 och 60 år gamla. Under årens lopp har kören rest till 28 länder och uppträtt i 37 stater och i Washington, D.C i USA. De flyger vanligtvis tillsammans till området där de ska uppträda. Därifrån åker de i elva bussar som åtföljs av ytterligare fyra bussar med bagage och fyra lastbilar med utrustning. Så färdas de till olika städer, ibland sex till tio timmar bort.

När körmedlemmarna är på resande fot har var och en en

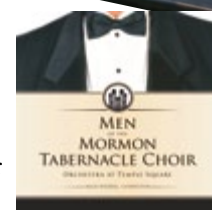
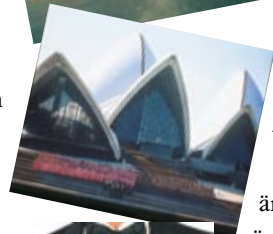
blå namnbricka med körens logo och sitt namn på. Alla kör- och orkestermedlemmar har avskilts som ”musikmissionärer”. De representerar kyrkan vart de än åker.

När körmedlemmarna inte är ute och reser har de körövning minst en gång i veckan, förutom inspelningarna av *Music and the Spoken Word*, ett program som sänds internationellt på teve och radio varje söndagsmorgon.

De medlemmar i kyrkan som blir antagna till kören behandlar det som ett ämbete. När de går med i kören får de veta att de kommer att behöva ge lika mycket tid åt kören som de som verkar som äldstevorumpresident eller hjälpföreningspresident i en församling. När medlemmarna väl har antagits till kören kan de stanna upp till tjugo år eller tills de fyller 60.

ROLIGA FAKTA OM KÖREN

- Klänningarna som kvinnorna i kören har är designade och sydda av en klädkommitté.
- Det finns omkring 20 gifta par i kören och i Orchestra at Temple Square.
- Kören har fått två platina-skivor och fem guldskivor.
- Kören har framträtt vid installationen av fem av Förenta staternas presidenter.

ÖVERST FRÅN VÄNSTER: FOTO BUSATH PHOTOGRAPHY; ANDRA FOTOGRAFER © IRI OM INGET ANNAT ANGES; FOTOGRAFI AV KÖREN UTANFÖR OPERAHEUSET I SYDNEY I AUSTRALIEN © DESERET MORNING NEWS; TILL HÖGER: DETALJ FRÅN VÄGEN TILL BETLEHEM, AV JOSEPH BRICKEY © 2000; SARI/AH, LEHIS HUSTRU, AV NATHAN PINNOCK; EN ÖVERTYGELSE OM DET MAN HOPPAS (HAINNA), AV ELSRETH YOUNG, KÖRERING FÖRLÖJEN; DETALJ FRÅN ADAM OCH EVA KNÄBOJER VID ETT ALTARE, AV DEL PARSON © 1988; IRI; DETALJ FRÅN O VÄLSIGNADE JESUS, AV WALTER RANE; DETALJ FRÅN I VÄRDEN MEN INTE AV VÄRDEN, AV PAUL WANN; DRÖTTNING ESTER, AV MINERVA TEICHERT © WILLIAM OCH BETTY STOKES; MARIA INSSNADE TILL HANS ORD, AV WALTER RANE © 2001; EMMMA HALE SMITH, AV LEE GREENE RICHARDS © 1941; IRI; DETALJ FRÅN RUT OCH NOOMI, AV JUDITH MEHR © 1992.

HUR MAN VÄLJER MUSIK TILL KYRKANS MÖTEN

- Se i god tid före mötet till att den presiderande auktoriteten godkänner musiken som har valts.
- Kontakta ackompanjatörerna flera dagar i förväg så att de vet vilka psalmer de behöver öva på inför mötet.
- Till sakramentsmötet bör du tänka på vilken anda varje psalm för med sig. Inledningssalmen på sakramentsmötet uttrycker lovord och tacksamhet till Gud för evangeliets återställelse. Sakramentspsalmen handlar om sakramentet eller om Frälsarens offer. Avslutningspsalmen kan inspirera församlingen att på nytt besluta sig för att hålla förbunden som de har förnyat, och vittna om de evangelieprinciper som medlemmarna fått undervisning om.
- Till Hjälpföreningens eller prästadömetens möten kan du rådgöra med lärarna. De vill kanske föreslå en psalm som har med lektionen att göra. Om lärarna inte föredrar någon särskild psalm kan ledarna föreslå en psalm som kompletterar lektionsämnet.

Se *Hymns*, s. 380–81; *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 14.4; 14.6.

Känner du till kvinnorna i skrifterna?

Se om du kan matcha beskrivningarna av kvinnorna i skrifterna med deras namn. Använd skriftställehänvisningarna om du behöver hjälp.

A. Maria,
Herrens mor

B. Sariah

C. Hanna

D. Eva

E. Abish

F. Sara

G. Ester

H. Maria,
Martas syster

I. Emma Smith

J. Rut

1. Min make tröstade mig när jag sörjde på grund av att mina söner var iväg på en farlig resa (se 1 Nephi 5:1, 6).
2. Jag var tjänarinna i kung Lamonis hus och hade omvänt till Herren många år innan kungen blev omvänd (se Alma 19:16).
3. När min make dog klamrade jag mig fast vid min svärmor och sade att jag skulle göra hennes folk till mitt folk och hennes Gud till min Gud (se Rut 1:14, 16).
4. Jag nämns vid namn både i Nya testamentet och i Mormons bok. Jag beskrivs som "enastående vacker och vit" och som "ett dyrbart och utvalt redskap" (se 1 Nephi 11:13; Alma 7:10).
5. Jag "[valde] den goda delen" när jag lyssnade på Jesu Kristi ord då han besökte min familj i Betania (se Luk. 10:42).
6. Mitt folk fastade för mig när jag riskerade livet genom att vädja till kungen om att skona deras liv (se Ester 4:16).
7. Mitt namn betyder "moder till allt levande" (se 1 Mos. 3:20).
8. Jag kallades för "en utvald kvinna" i Läran och förbunden och gjorde "ett urval av heliga psalmer" (se L&F 25:3, 11).
9. Jag var 84 år gammal och hade varit änka i många år när jag fick se Jesusbarnet i templet (se Luk. 2:36–38).
10. När Herren ändrade min makes namn så ändrade han mitt namn till att betyda "furstinna" (se 1 Mos. 17:15).

Svar: 1. B; 2. E; 3. J; 4. A; 5. H; 6. G; 7. D; 8. I; 9. C; 10. F

Att fasta

STÄRKER OSS ANDLIGT OCH TIMLIGT

Fasta har varit en del av Jesu Kristi evangelium sedan Gamla testamentets tid (se till exempel Daniel 9:3; Joel 2:12). Fasta stärker personer andligt och ökar effekten i deras böner (se Jes. 58:6–11). I dag fastar medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och ger pengarna de skulle ha spenderat på mat till kyrkan för att hjälpa fattiga och behövande.

”Kyrkan har utsett en söndag varje månad, vanligen första söndagen, till en dag för fasta. Ett rätt iakttagande av fastedagen innefattar att avstå från mat och dryck under två på varandra följande måltider [under en 24-timmarsperiod], närvara vid faste- och vittnesbörds mötet samt att ge fasteoffer till hjälp åt behövande.

Värdet av ditt fasteoffer bör minst motsvara de två måltider du avstår från. Om möjligt bör du vara generös och ge mycket mer än denna summa.

Förutom att iaktta den fastedag som avsatts av kyrkans ledare, kan du fasta vilken annan dag som helst,

alltefter dina egna och andras behov. Du bör emellertid inte fasta alltför ofta eller överdrivet länge.”¹ De som har hälsoproblem som skulle förvärras av fasta bör vara visa och anpassa sin fasta därefter.

Kyrkans medlemmar fastar av olika anledningar. Vi kan till exempel fasta och be för en familjemedlem som är sjuk. Vi kan fasta för att uttrycka vår tacksamhet mot Gud, för att utveckla

större ödmjukhet, för att övervinna en svaghet eller synd, för att få inspiration angående våra kallelser i kyrkan, och så vidare. Fasta hjälper oss att känna medlidande med dem som ofta går hungriga. Fasta hjälper också vår ande att triumfera över kroppen. ■

SLUTNOT

1. *Stå fast i din tro* (2004), s. 39–40.

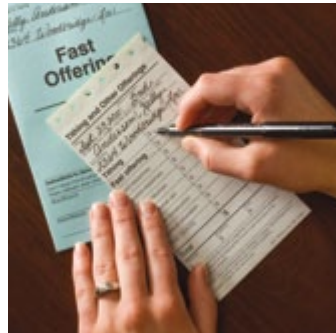
För mer information om det här ämnet, se Matteus 6:16–18; Alma 5:46; 6:6.

Fasta betyder att man frivilligt går utan mat och dryck för att komma närmare Herren och be om hans välsignelser.

Vi uppmuntras att vara generösa med våra fasteoffer: Kyrkan använder pengarna till att hjälpa fattiga och behövande.

Under fastesöndagen får den som vill bära sitt vittnesbörd under sakramentsmötet.

Fastan är mer effektiv när den åtföljs av bön.

Sanna troende har alltid fastat. De forntida judarna, till exempel, fastade för Ester så att hon kunde be kungen beskydda hennes folk (se Ester 4:16).

”[Fastan] är enkel och fullkomlig, baserad på förnuft och intelligens, och skulle inte endast ge svaret på frågan om hur de fattiga skall tas om hand. Den skulle också göra gott för dem som åttlydde lagen. Den skulle ... göra kroppen underkastad anden och sålunda befrämja samhörigheten med den Helige Anden och befordra denna andliga kraft och styrka som nationens människor är i så stort behov av. Eftersom fasta alltid bör åtföljas av bön, skulle denna lag föra människorna närmare Gud.”

President Joseph F. Smith (1838–1918), *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999)*, s. 199–200.

MÖJLIGHETERNA I TJÄNANDE SOM LEDS AV UNGDOMAR

Norman C. Hill

Nigerianer tycker om att säga att de bor under "en brännande afrikansk sol". Temperaturen nära ekvatorn varierar bara en aning, oavsett årstid. Så när vi hade vårt tjänandeprojekt i augusti där hela Afrika deltog, började vi klockan sju på morgonen för att få så mycket som möjligt gjort under de svalare morgontimmarna.

Med skyfflar, krattor och macheter satte vi igång att rensa ogräs och ta bort skräp från en tom tomt nära vår församlingsbyggnad i Yaba i Lagos stav. När vi hade arbetat i tre timmar hade vi rensat drygt 1,2 av de 1,6 hektaren.

"Vad tror ni om att göra klart den här lilla delen och bestämma en tid för att göra resten av tomten en annan dag?" frågade biskopen.

Emmanuel, lärarnas kvorumpresident som hörde vad biskopen sade, uttryckte sin besvikelse.

"Om vi lämnar den här delen ogjord kommer ingen av ungdomarna att känna att de har gjort så mycket i dag", sade han. "Låt oss göra klart det här."

Eftersom ogräset var nästan 2 meter högt på sina platser, skymde det sikten och gjorde det svårt att avgöra hur mycket som var kvar.

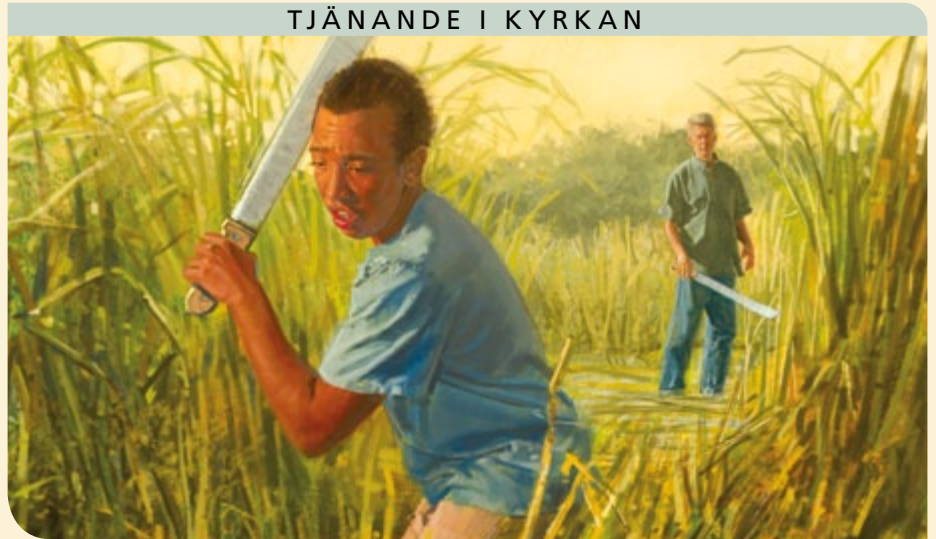
"Broder Hill, vi kan väl se hur lång

tid det tar för dig och mig att röja så att det blir en liten stig, kanske en halvmeter bred", sade Emmanuel. "Om vi kan göra det snabbt kanske de andra ser att det är möjligt att bli färdig fortare än de tror."

De unga männen, uppdelade i två grupper, hade arbetat på motsatta sidor av tomten hela dagen. Ingen hade kommit igenom labyrinten av ogräs till andra sidan. Med värkande rygg gick jag ner på knä för att få lite lindring medan jag fortsatte slå sönder ogräs med en machete. Några oroliga ungdomar kom för att se om de kunde hjälpa till och satte igång att arbeta när de såg Emmanuel och mig arbeta oss framåt mot varandra. Inom några minuter hade vi tagit oss igenom ogräset till varandra och alla hurrade. Andra som såg det hela började arbeta i par och göra samma sak.

Vi var klara på mindre än en timme. Strålande av tillfredsställelse gratulerade vi varandra — särskilt Emmanuel, som bokstavligt talat hade banat en väg för andra att följa.

Biskopen och jag trodde att vi, med vår ålder och visdom, visste vad dessa unga män kunde åstadkomma.

GE UNGDOM- ARNA EN CHANS ATT TJÄNA

"Hur många presidentskap för diakoners och lärares kvorum finns det som bara kallar de unga männen att uppsända en bön eller dela ut sakramentet? Bröder, de är verkligen speciella andar, och de kan göra betydelsefulla saker om de får en chans!"

Äldste Neal A. Maxwell (1926 2004) i de tolv apostlarnas kvorum, "Unto the Rising Generation", *Ensign*, apr. 1985, s. 11.

Vi såg bara varma, trötta pojkar, men Emmanuel såg en möjlighet för hans vänner att stärka sin värdighet och sitt självförtroende. Han visste att den extra ansträngningen skulle ge dem större tillfredsställelse än att avsluta arbetet en annan dag. Han påminde oss om styrkan hos kyrkans ungdomar och hur vi alla gynnas när de bidrar och leder.

Jag insåg att vi inte behöver vänta på att våra ungdomar ska växa upp — de kan göra mycket *nu* om vi låter dem. ■

Äldste
Marcos A. Aidukaitis
i de sjuttios kvorum

Glädjen

I ATT HELGA SABBATSDAGEN

Att växa upp som sista dagars helig i en miljö med icke-medlemmar var en njutbar erfarenhet i början av mitt liv. Vad jag mest minns är sammankomster med familj och vänner till födelsedagar, helger, fotbollsmatcher och enstaka *churrasco* (grillfester). Ett annat favoritminne är att komma till kyrkan på söndagen som en familj.

Att helga sabbatsdagen och att dyrka vår Fader i himlen och hans Son, Jesus Kristus, var grundläggande och naturligt för vår familj. Som ung i kyrkan såg jag alltid fram emot att spela fotboll på tisdagskvällarna, men jag såg också fram emot att komma till sakramentsmötet, Söndagsskolan och prästtadömsmötet på söndagarna. Det kändes så bra att vara tillsammans med våra bröder och systrar i evangeliet att vi inte skyndade oss hem efteråt.

Inte förrän jag var gift och hade en egen familj kom jag att verkligen uppskatta det goda exempel som mina föräldrar hade satt under mina utvecklingsår. Som far för en familj kom jag till bättre insikt om hur viktigt det är att "gå till bönehuset och offra [sina] sakrament på [Herrens] heliga dag" (L&F 59:9). Jag kom till bättre insikt om de välsignelser han lovat dem som håller hans bud.

Jag minns tydligt hur glada mina vänner och jag var som ungdomar när vi kunde berätta för varandra att vi inte hade missat ett enda möte i kyrkan under ett helt år. Vi kanske inte var fullt medvetna om hur vår trofasta närvaro påverkade oss, men vi höll oss obefläckade av världen. Dessutom var vi glada i våra hjärtan, vi såg lyckliga ut och vår glädje var verkligen fullkomlig (se L&F 59:9, 13–15).

En sabbatsdagstradition

I många år har min hustru och mina barn haft som tradition att tillbringa sommarlovet på en liten strand i närheten av vårt hem i södra Brasilien. Ibland flyttade vi på grund av arbete, men oavsett hur långt från denna lilla strand vi flyttade, gjorde vi alltid den årliga resan med stor förväntan och glädje. På samma sätt brukade släktingar och vänner resa långväga för att vi alla skulle kunna vara tillsammans en gång om året. Alla kom så tidigt som de kunde och stannade så länge som möjligt.

På denna lilla strand hade vår familj många underbara möjligheter till andlig tillväxt och att inhämta kunskap om evangeliet. De flesta av våra släktingar var inte medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars

Jag vittnar om den glädje och de välsignelser som kommer av att dyrka Gud på hans heliga dag — vilket omfattar välsignelser vi inte kan se nu.

Att bryta sabbaten skulle ha varit lätt att förklara bort under vår årliga semester på stranden, men vi missade aldrig att besöka kyrkan på söndagarna.

Heliga och delade inte vår trosuppfattning. För dem var Herrens dag bara ännu en dag när man lekte och hade roligt. Eftersom fler i familjen brukade vara på stranden under veckosluten än under de andra dagarna i veckan, så var inte bara vår närvaro och deltagande i söndagens aktiviteter förväntade utan också något som krävdes — bland annat av våra barn.

Våra barn var små och höll just på att lära sig att tillämpa evangeliets sanningar. För dem var det en stor frestelse att delta i aktiviteter tillsammans med släktingar och vänner på söndagarna. Att tillbringa tid med familjen är en viktig del av evangeliet och att bryta mot sabbaten skulle ha varit lätt att bortförklara. Trots allt var den närmaste enheten i kyrkan vid denna tidpunkt ungefär 10 mil bort från stranden. Våra vänner och grannar i vår hemmaförsamling var långt borta och ingen av dem skulle någonsin veta om vi

stannade på stranden istället för att köra till kapellet och närvara vid våra möten på söndagarna. Vi besökte kyrkan hela året och vår släkt kunde bara vara tillsammans några veckor varje år.

Inte desto mindre missade vi aldrig att besöka kyrkan på söndagarna — inte en enda gång! Vi kom ihåg Herrens lärdomar:

”Och för att du mera fullständigt skall kunna hålla dig obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty sannerligen, detta är en dag bestämd åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt ...

Men kom ihåg att på denna Herrens dag skall du frambära dina offer och sakrament åt den Allrahögste ...

Och på denna dag skall du inte göra något annat förutom att låta tillreda din föda i hjärtats enkelhet så att din fasta kan bli

fullkomlig, eller med andra ord så att din glädje kan bli fullkomlig” (L&F 59:9–13).

Vi väljer att lyda detta bud och vi lärde våra barn att de också skulle göra det. Snart förstod de att det var viktigare att dyrka Gud på hans heliga dag än att behaga familj och vänner eller att tillfredsställa sina egna önskningar.

Välsignad genom lydnad

På söndagarna vid stranden brukade vi vakna tidigt, klä oss för att gå i kyrkan och åka med bil till närmaste kapell. Under resan och under hela dagen njöt vi av den frid och glädje som Herren har lovat dem som lyder hans bud. Vi kom till insikt om att denna känsla av frid och glädje inte är av världen.

Efter flera år av denna rutin hände någonting underbart. Våra barn slutade ifrågasätta vikten av att dyrka Gud på hans heliga dag och flera av våra barns kusiner började fråga om de kunde följa med oss till kyrkan! Föga visste vi att den känsla av frid och glädje som vi kände också kunde upplevas av våra kusiner när vi återvände från våra möten. Detta ledde slutligen till en stor välsignelse. Efter det att några av dessa barn blivit vuxna sade två av dem från en familj till sina föräldrar: ”Vi vill bli sista dagars heliga.” Snart var hela familjen döpt. Nyligen, som återvänd missionär, gifte sig ett av barnen i templet.

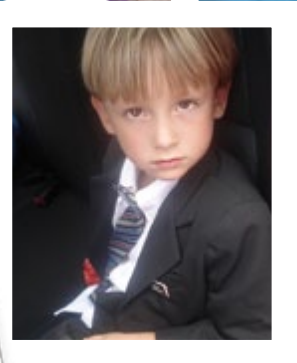
Vi besöker fortfarande stranden varje år men alla vet att på söndagen är vår familj inte där och leker. Istället besöker vi kyrkan

och dyrkar Gud med familjemedlemmar som förenar sig med oss som en grupp som blir allt större för varje år!

När vi ser tillbaka på dessa år och funderar över de beslut vi fattade tackar vi Gud för att han har hjälpt oss att ha mod att göra det som var rätt och att undervisa våra barn att göra detsamma. Vi hyser inte det ringaste tvivel om att detta beslut har stärkt våra barn såväl som våra släktingar. Det gav oss Herrens utlovade frid, spelade en viktig roll i omvändelsen av familjemedlemmar och välsignade oss med en tillfredsställelse som inte finns i alternativa söndagsaktiviteter som inte mättar själen.

Jag vittnar om att glädje och välsignelser blir resultatet av att dyrka Gud på hans heliga dag — vilket omfattar välsignelser vi inte kan se nu. Och jag vittnar om att ”saligt är det folk som har HERREN till sin Gud” (Ps. 144:15). ■

Vi besöker fortfarande stranden varje år men alla vet att på söndagen är vår familj inte där och leker. Istället besöker vi kyrkan och dyrkar Gud med familjemedlemmar som följer med oss.

Handlingsfrihet och inspiration

Bruce R. McConkie föddes den 29 juli 1915 i Michigan, USA. Han inröstades till de sjuttios första kvorum 1946 och ordinerades till apostel 1972. Han dog den 19 april 1985. Det här talet hölls vid Brigham Young-universitetet den 27 februari 1973.

Äldste Bruce R. McConkie (1915 1985)
i de tolv apostlarnas kvorum

Vi förväntas göra allt vi kan och sedan söka ett svar från Herren, en bekräftelse på att vi har dragit rätt slutsats.

När vi var i Guds vår himmelske Faders närhet begåvades vi med handlingsfrihet. Detta gav oss möjligheten, förmånen, att välja vad vi skulle göra — att göra ett fritt, obehindrat val ... Vi förväntas använda de gåvor och talanger och förmågor, det förnuft och den omdömesförmåga och den handlingsfrihet som vi begåvats med.

Men å andra sidan har vi befallts att söka Herren, att önska få hans Ande, att få uppenbarelsens Ande och inspiration i vårt liv. Vi kommer till kyrkan och en bemyndigad förlänare lägger händerna på vårt huvud och säger: "Ta emot den Helige Anden." Detta ger oss den Helige Andens gåva — rätten till att ständigt ledsagas av den medlemmen i gudomen, baserat på vår trofasthet.

Således ställs vi inför två förslag. Det ena är att vi bör vara ledda av inspirationens

Ande, uppenbarelsens Ande. Det andra är att vi är här med befallningen att använda vår handlingsfrihet, att bedöma vad vi bör göra på egen hand. Vi behöver finna en medelväg mellan dessa två ...

Jag skulle vilja presentera tre studiefall, av vilka vi kanske kan dra några mycket realistiska och sunda slutsatser om vad som bör ske i vårt eget liv. Jag hämtar dessa illustrationer från uppenbarelsen som Herren har gett oss.

"Du har inte förstått"

Studiefall 1: Det fanns en man som hette Oliver Cowdery ... Han skrev ner orden som profeten dikterade medan Anden vilade på honom under översättningsprocessen. (Det var Mormons bok som översattes.) Broder Cowdery var relativt andligt omogen vid den tiden och han sökte efter och ville

göra något som låg utöver hans dåvarande andliga förmåga. Han ville översätta själv. Därför [bad] han profeten, profeten tog upp saken med Herren, och de fick en uppenbarelse. Herren sade: "Oliver Cowdery, sannerligen, sannerligen säger jag dig, att lika visst som att Herren som är din Gud och Återlösare lever, lika visst skall du få kunskap om vad du än ber om i tro, med ett uppriktigt hjärta, med tro på att du skall få." Och något som han kanske får kan definieras som "kunskap om inristningen på de gamla uppteckningarna, vilka är forntida, vilka innehåller de delar av mina skrifter som talats genom min Andes tillkännagivelse".

När Herren har tagit upp själva problemet uppenbarar han en princip som har med den och alla andra liknande situationer att göra: "Ja se, jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta. Och se, detta är uppenbarelsens ande" (L&F 8:2-3) ...

Så han frågade. Och som du vet misslyckades han. Han var helt oförmögen att översätta ... Ärendet gick tillbaka till Herren, vars löfte de hade försökt anpassa sig till. Och svaret kom, anledningen kom, till varför han inte kunde översätta: "Du har inte förstått. Du antog att jag skulle ge dig den, när det enda du tänkte på var att be till mig" (L&F 9:7).

Nu verkar det ju som om det var allt han hade uppmanats att göra, att be i tro. Men det är underförstått att när vi ber i tro så krävs det att vi gör allt i vår makt för att uppnå målet vi söker. Vi använder den handlingsfrihet som vi begåvats med. Vi använder varje förmåga och talang vi har för

När vi blir andligt mogna lär vi oss att hitta en balans mellan att använda vår handlingsfrihet till att bestämma vad vi ska göra och låta oss ledas av inspirationens ande.

att förverkliga det som kan komma att krävas. Det här gäller översättningen av Mormons bok, det gäller när man väljer en hustru, när man väljer yrke, när man gör någon annan av alla de 10 000 viktiga saker som uppkommer i vårt liv ...

”Varför frågar du mig?”

Nu kommer vi till studiefall 2: [Jarediterna] kom till vattnen som de skulle ta sig över, och Herren sade till [Jareds broder]: ”Bygg några båtar” ...

[Båtarna] skulle användas under speciella och svåra omständigheter, och [Jareds broder] behövde något mer än vad som nu fanns i dem: Han behövde luft. Och det var ett problem som låg utanför hans förmåga. Så han tog upp frågan med Herren, och eftersom han inte hade förmågan att lösa problemet, löste Herren det åt honom och sade: ”Gör så här och så här, så får ni luft.”

Men Jareds broder — som nu fått större självtillit eftersom han talade med Herren, eftersom han kommunicerade och fick svar — ställde sedan en annan fråga: ”Vad ska vi göra för att ha ljus i båtarna?”

Herren samtalade lite med honom om detta och därefter sade han: ”Vad vill du att jag skall göra så att ni kan ha ljus i era farkoster?” (Ether 2:23). Med andra ord: ”Jag har gett dig din handlingsfrihet. Du har begåvats med kapacitet och förmåga. Ut med dig och lös problemet.”

Jareds broder förstod. Han gick upp på ett berg som hette Shelem, och det står i uppteckningen att han ”smälte ut ur en klippa sexton små stenar. Och de var vita och klara alldeles som genomskinligt glas” (Ether 3:1) ...

Och Herren gjorde det som Jareds broder bad honom om, och det var då han såg

Herrens finger. Och medan han var andligt mottaglig fick han en uppenbarelse som överträffade allt som någon profet någonsin hade fått innan dess. Herren uppenbarade mer för honom om hans natur och person än vad som någonsin hade framkommit tidigare, och allt detta hände eftersom han hade gjort allt han kunde och eftersom han hade rådgjort med Herren.

Vi måste hitta balansen mellan handlingsfrihet och inspiration. Vi förväntas göra allt vi kan och sedan söka ett svar från Herren, en bekräftelse på att vi har dragit rätt slutsats. Och ibland, trevligt nog, får vi dessutom ytterligare sanningar och kunskap som vi inte väntade oss.

”De rådslår mellan sig själva och mig”

Nu kommer vi till studiefall 3: I kyrkans tidiga historia befallde Herren de heliga att samlas på en viss plats i Missouri ... Lägg nu märke till vad som hände. Det är Herren som talar:

”Som jag sade angående min tjänare Edward Partridge: Detta landområde är det landområde där han och de som han har utsett till sina rådgivare skall bosätta sig, och likaså det landområde där han som jag har utsett till att förestå mitt förrådshus skall bosätta sig.

Låt dem därför föra sina familjer till detta landområde [och här kommer poängen] enligt vad de rådslår mellan sig själva och mig” [L&F 58:24–25; kursivering tillagd] ...

Du förstår, Herren sade ”samlas” till Sion. Men detaljerna och arrangemangen, *hur* och *när* och *omständigheterna*, ska bestämmas genom handlingsfriheten hos dem som kallades att samla in, men de ska rådslå med Herren ...

När Herren hade sagt detta till kyrkans presiderande biskopsråd, gav han den styrande principen i den situationen, och den styr i alla situationer. Och detta är en av våra underbara uppenbarade sanningar. Han sade:

”Ty se, det är inte lämpligt att jag skall befalla i allt, ty den som är tvingad till allt, han är en lat och oförståndig tjänare. Därför får han ingen lön.

Sannerligen säger jag: Människorna skall verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och åstadkomma mycket rättfärdighet” [L&F 58:26, 27; kursivering tillagd] ...

Det var de tre studiefallen. Låt oss komma fram till den uppenbarade slutsatsen ...

Om du lär dig att använda handlingsfriheten som Gud har gett dig, och om du försöker fatta dina egna beslut, och om du drar slutsatser som är sunda och rätta, och rådgör med Herren och får hans bekräftelse på besluten du har fattat, då har du fått en uppenbarelse för det första. Och för det andra kommer du att få den stora belöning som evigt liv är, och upplyftas på den yttersta dagen ...

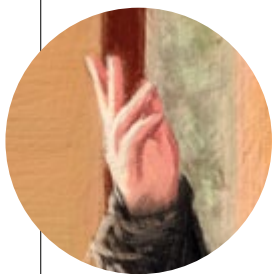
Må Gud ge oss visdom i allt detta. Må Gud ge oss modet och förmågan att stå på egna ben och använda den handlingsfrihet och de förmågor och kapaciteter vi har. Låt oss sedan vara tillräckligt ödmjuka och mottagliga för Anden så att vi böjer oss för hans vilja, får hans bekräftande, godkännande sigill och på så sätt får del av uppenbarelsens Ande. Och om vi gör så behöver vi inte undra över resultatet: Det är frid i det här livet, det är härlighet och ära och värdighet i nästa. ■

Standardiserad stavning, kommatering och kapitalisering.

FÖLJA. maningar

Det är varje sista dagars heligs förmån att dagligen få ta emot inspiration genom Anden. Genom att vara värdiga och villiga att följa andliga maningar kan vi få den vägledning som vår himmelske Fader vill välsigna oss med. Nedan berättar tre medlemmar om hur de har lyssnat på och följt Andens maningar och fått stora välsignelser på grund av det.

Jag behövde vända tillbaka

En kväll när jag verkade som prästadömsledare på stavnivå i Loulé i Portugal, körde jag några ungdomar hem efter en stavsaktivitet. Det var mycket sent, och medan jag var på väg hem efter att ha släppt av ungdomarna körde jag in på en mörk väg på landsbygden med få bilar. Jag körde över en liten bro och såg ett svagt ljus fladdra på höger sida nere vid floden som om det var en eld.

På grund av kvällsfuktigheten tänkte jag att även om det var en eld så skulle den snabbt släckas av fukten. Därför riktade jag åter uppmärksamheten på vägen framför mig.

Men jag hade bara kört några meter när jag hörde en röst säga: "Stanna!" Jag blev överraskad eftersom jag var ensam i bilen, men jag struntade i det och fortsatte köra. Då hördes rösten som ett åskdån: "Stanna och vänd

tillbaka!" Jag vände genast bilen och körde tillbaka. Medan jag gjorde det frågade jag min himmelske Fader: "Herre, vad är det?" När jag kom fram till bron klev jag ur bilen och Herrens svar kom omedelbart för jag hörde någon nedanför ropa: "Snälla, hjälp oss!"

Det var nästan helmörkt och jag kunde inte se något utom det lilla orangefärgade ljuset som flimrade nedanför. Det var en djup ravin nedanför bron, och eftersom det var mörkt visste jag inte hur jag skulle kunna vara till hjälp. Jag ringde snabbt larmcentralen och en räddningsbil kom snart till undsättning.

Det lilla ljuset kom från en bil som hade haft fem passagerare och åkt av vägen. Två hade förlorat livet, men det kunde ha varit mycket värre om jag inte hade varit uppmärksam på den Helige Andens röst.

Jag vittnar om att Herren talar till oss genom Anden, ibland med en mild röst och ibland med tordönsröst. Jag är tacksam för att jag lyssnade

på den, den där kvällen. Jag vet att Herren lever, att han älskar oss och att den Helige Anden kommunicerar med oss. Vi behöver bara vara uppmärksamma på hans röst. ■

Nestor Querales, Portugal

Jag bestämde mig för att lyssna

För en del år sedan började jag få en efterhängsen, gnagande känsla av att jag behövde sammanställa en familjekokbok, med recept från olika släktingar bland annat. Jag avvisade tanken. Jag tänkte ofta: "Jag har inte tid att göra en fånig kokbok! Jag har sex aktiva barn! Att göra kokböcker är något för sådana mammor som är duktiga på att baka bröd och kanelbullar. Jag har inte tid med sådant!"

Jag hade den här efterhängsna känslan i årtal, ända till en dag när jag äntligen bestämde mig för att verkligen överväga det hela. Men jag undrade vilka i min familj som skulle vilja delta. Jag var den enda medlemmen i kyrkan i min familj, mina föräldrar hade dött, jag hade inga syskon, och de flesta av mina släktingar bodde långt bort. Men jag bestämde mig för att lyssna på maningen i alla fall.

Jag kontaktade min familj, förklarade att jag höll på att sammanställa en familjekokbok och bad dem att skicka recept. Under året som följde fick jag flera recept. En del släktingar skickade också släktberättelser och fotografier. Detta ledde till att jag manades till att intervjua mina äldsta levande släktingar och samla släkthistoriskt material, vilket jag bestämde mig för att ta med i boken också.

Medan jag sammanställde boken insåg jag att jag inte kände många av släktingarna som hade skickat in recept. Därför bestämde jag

ANDEN VÄGLEDER DIG

”Om ni tillåter det, leder och skyddar den Helige Andens gåva er och gör också så att ni handlar rätt. Det är en andlig röst som kommer till sinnet som en tanke eller som en känsla till hjärtat ... Du förväntas inte gå igenom livet utan att göra misstag, men du kommer inte att göra några större misstag utan att först ha varnats för det av Andens maningar. Det löftet gäller alla medlemmar i kyrkan.”

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, ”Råd till de unga”, *Liahona*, nov. 2011, s. 17–18.

mig för att ta med ett släkträd. Jag bad alla om information, skrev ut släkträdet och tog med det i manuskriptet.

När jag tog en sista titt på den färdiga boken kom jag till sidan med släkträdet och överväldigades av Anden. Tårar rann nerför kinderna när jag plötsligt tydligt insåg varför jag skulle sammanställa den här ”fåniga” kokboken. Det hade inte så mycket med recepten att göra. Jag hade samlat namn och datum från generationer av mina förfäder. Alla dessa personer kunde nu få tempelarbeta gjort för sig. Dessutom hade jag bevarat underbara berättelser för framtida generationer.

I dag har jag regelbunden kontakt med flera av mina kusiner och har en underbar relation till mina släktingar. När jag tittar på min kokbok tänker jag ofta på skriftstället: ”Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det ringa kommer det som är stort” (L&F 64:33). Jag förundras fortfarande när jag stannar upp och tänker på alla de glädjande och underbara saker som blev resultatet av att jag följde en maning och sammanställde en enkel kokbok. ■

Nancy Williamson Gibbs, Colorado, USA

Det kändes bara rätt

Anden kommunicerar på många olika sätt. Jag har upplevt ögonblick av frid, känslor av tröst och klara tankar. Några av mina starkaste intryck kommer helt enkelt som känslor av att något är sant och rätt. Känslan är svår att beskriva, men den finns där när man helt enkelt vet att något är sant eller att man behöver agera.

En av de mäktigaste upplevelserna jag har haft med den här känslan var när jag skulle köpa hus. Jag var ensamstående och hade tänkt köpa hus i flera år. Jag berättade för min fastighetsmäklare vad jag var ute efter och hon gjorde ett utmärkt jobb med att hitta olika hus som stämde med min beskrivning. Hon visade mig en del hus, men jag tackade nej eftersom de inte kändes rätt. Hon började fråga mig vad det var jag inte tyckte om med vart och ett så att hon fick en bättre uppfattning om vilka hus som bättre passade mina behov. Tråkigt nog kunde jag inte riktigt säga vad det var som fattades.

Slutligen en eftermiddag gick vi igenom ett hus som inte var lika fint som några av de andra vi hade tittat på. Det var lite dyrare än de andra. Det passade min beskrivning

av vad jag hade sagt att jag ville ha, men inte lika bra som några av de andra som vi hade sett. Men när vi hade gått igenom det sade jag till mäklaren att jag ville lägga ett anbud. Hon blev lite överraskad över hur villig jag var att handla så snabbt. Med tanke på hur tveksam jag varit under de föregående månaderna hade hon all rätt att bli förvånad. Men känslan av att det var här jag behövde bo var nästan överväldigande. Jag kände inget behov av att stanna upp och fundera över det.

Jag lade ett anbud och säljarna tog det, fastän det inte var det högsta anbudet de hade fått. Jag sade till min familj att jag visste att

det var meningen att jag skulle bo i det huset, men jag visste inte varför.

Jag upptäckte varför jag behövde bo där ganska snabbt. Jag träffade en kvinna i församlingen för ensamstående inom en månad efter det att jag hade flyttat in. Lite över ett år senare knäböjde vi på varsin sida av altaret i templet och beseglades som man och hustru.

Herrens vägar är sannerligen märkliga. Jag hade ingen aning om att han ledde mig mot evigt äktenskap när han hjälpte mig att välja hus. Allt jag visste var att jag blev vägledad till att ta det steget, och nu kan jag se att vägledningen kom från hans Ande. ■

Jeffery Stockett, Utah, USA

ÅTTA SYFTEN MED UPPENBARELSE

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum har sagt att Anden kommunicerar av åtta anledningar:

För att vittna: Anden kan vittna om att Jesus är Kristus och att evangeliet är sant.

För att profetera: Inom gränserna för en persons ansvarsområde kan han eller hon inspireras till att förutsäga vad som ska hända i framtiden. Profeten, patriarker och även vi kan få profetisk uppenbarelse.

För att trösta: Anden kan trösta oss så som han tröstade Joseph Smith i Libertyfängelset: "Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick" (L&F 121:7). Vi kan också få tröst i samband med prästadömsvälsignelser, syner av avlidna närstående och syndernas förlåtelse.

För att upplyfta: Anden kan lyfta oss upp ur nedstämdhet, känslor av otillräcklighet, eller en platå av andlig medelmåttighet. Han kommer när vi läser skrifterna eller tar del av sund musik, konst och litteratur.

För att informera: Du kan komma att tänka på ord som du

ska säga vid olika tillfällen. Herren sade till Joseph Smith och Sidney Rigdon: "Ty det skall i samma stund, ja, i samma ögonblick, bli er givet vad ni skall säga" (L&F 100:6). Vid vissa heliga tillfällen har information getts ansikte mot ansikte av himmelska personer. Vid andra tillfällen kommuniceras nödvändig information genom Andens tysta viskningar.

För att hålla oss tillbaka: Denna form av uppenbarelse hindrar oss från att göra sådant som vi inte borde. Den kommer ofta överraskande, när vi inte har bett om vägledning för något särskilt.

För att bekräfta: Du kan få en bekräftelse genom Anden efter att ha föreslagit ett visst handlingsätt och bett om att få veta om det är rätt val.

För att få oss att göra något: Den här typen av uppenbarelse är inte eftersökt men kommer för att mana en person till handling utan förvarning. Detta slags kommunikation från Anden är sällsynt, men därför betydelsefull.

Från "Revelation", i *Brigham Young University 1981–82 Fireside and Devotional Speeches* (1982), s. 20–26.

RÅDGÖR TILLSAMMANS I äktenskapet

Randy Keyes

Som äktenskaps- och familjeterapeut i Victoria, Kanada, rådgjorde jag med ett par, Bob och Mary (namnen har ändrats), som ofta blev osams när de försökte fatta gemensamma beslut. Under ett möte sade Bob till mig: "Jag försöker presidera och

få saker och ting gjorda, men när jag kommer med förslag på vad vi ska göra *så stöder hon inte prästadömet!*"

Av det han sade insåg jag att han inte helt förstod vad det innebär att presidera. När ett par gifter sig så bildar de ett jämlikt partnerskap och strävar efter att fatta beslut tillsammans i en anda av enighet.

Jag berättade för paret om några principer för att rådgöra tillsammans som jag hade lärt mig av prästadsömsråd. Fastän råden i hemmet fungerar något annorlunda än råden i kyrkan så kan samma principer tillämpas i båda fallen. När vi strävar efter att tillämpa principerna i vårt hem, kan de hjälpa oss stärka vårt äktenskap på ett sätt som är välbehagligt för Herren.

PRINCIP 1: GEMENSAMT BESLUTFATTANDE

I prästadömsråd

Presidentskap, råd och biskopsråd verkar alla enligt principerna om enhälliga, samstämmiga beslut. Äldste M. Russell Ballard förklarade att de tolv apostlarnas kворum kommer till ett enhälligt beslut innan de agerar i något ärende: "Vi diskuterar ett brett spektrum av frågor, från kyrkans administration till världshändelser, och vi gör det öppet och uppriktigt. Ibland diskuteras en fråga i veckor innan vi fattar beslut."¹ Enighet är så viktigt att de inte går vidare med ett beslut förrän alla är eniga.

Herren undervisade Joseph Smith om samma princip om enighet i råd: "Och varje beslut som fattas av något av dessa kворum måste ske genom detsammans enhälliga röst, det vill säga: Varje medlem av varje kворum måste vara överens om dess beslut för att deras inbördes beslut skall ha denna kraft eller giltighet" (L&F 107:27).

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum underströk vidare denna princip när han sade: "Vi kan inte få inspiration om vi inte är eniga."² När vi är eniga i syfte och bön inbjuder vi den Helige Andens vägledning och inspiration.

I hemmet

Principen om enighet gäller prästadömsråd, och den gäller äktenskap. Bröderna har lärt att familjeråden är kyrkans mest grundläggande råd.³ Lagg märke till att de inte har sagt att mannen är det mest grundläggande rådet eller att hustrun är det mest grundläggande rådet. Det här rådet består av dem båda två.

Det är inte ovanligt att äkta par har svårt att komma fram till ett gemensamt beslut, särskilt om den aktuella frågan är viktig. Om makarna dessutom är mer angelägna om att ha rätt än att vara eniga så upphör kommunikationen med vår himmelske Fader, och då "upphör också kommunikationen mellan äkta makar. Och vår himmelske Fader ingriper inte. Vanligtvis tränger han sig inte på där han är objuden."⁴ Nyckeln är att faktiskt inbjuda — inte utesluta — vår himmelske Fader i våra samtal. Om vi ödmjukt arbetar tillsammans och lyssnar på varandra, får vi den betydelsefulla välsignelse som Herrens vägledning är.

Det är viktigt att fatta enhälliga beslut med Andens vägledning — särskilt om beslutet logiskt sett inte verkar vara det bästa. President George Q. Cannon (1827–1901), förste rådgivare i första presidentskapet, sade att Herren stödjer ett råd av eniga ledare och att han förbättrar deras inte helt fullkomliga plan och "kompletterar den med sin visdom och kraft och gör den effektiv".⁵ Det här löftet ges till alla råd, även äkta par.

Beslutsfattande måste emellertid inte alltid ske under formella förhållanden. Äldste Ballard har sagt att "när en man och hustru talar med varandra håller de familjeråd".⁶

Och precis som att Herren inte befäller oss i allting behöver inte äkta makar ha ett råd för varje beslut som ska fattas. Äkta par

Precis som prästadömsråd strävar efter enighet i sina beslut är enighet nödvändig i ett äktenskap.

bör lita på varandras förmåga att fatta dagliga beslut som inte är av större evig betydelse. Tillsammans, med vägledning från Herren, skrifterna och profetens ord, fattar de beslut som kräver att de samtalar med varandra.

PRINCIP 2: ALLA DELTAR

I prästadömsråd

Under det världsomfattande ledarutbildningsmötet i november 2010 citerade Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident, följande skriftställe: "Utse bland er en lärare, och låt inte alla vara talesmän samtidigt utan låt en tala åt gången och låt alla lyssna till hans ord, så att när alla har talat, alla kan bli uppbyggda av varandra och så att alla kan få samma förmån." (L&F 88:122). Äldste Walter F. González i de sjuttios presidentskap tillade att deltagande främjar uppenbarelse.⁷ När alla får lika stor möjlighet att bidra blir de kombinerade enskilda förslagen från var och en starkare.

I hemmet

Principen om deltagande lär oss hur viktigt det är att båda makarna bidrar till beslutsfattandet. Det räcker inte att den ena maken fattar alla besluten och den andra bara instämmer. Äkta par uppnår större framgång när båda söker inspiration och sedan lyssnar på varandras tankar och känslor.

President Howard W. Hunter (1907–1995) sade: "En man som bär prästadömet godtar att hans hustru är delaktig i ledarskapet för hem och familj. Hon ska känna till och delta i alla beslut som rör familjen ... Herren avsåg att hustrun skulle stå vid makens sida som en likvärdig kompanjon."⁸ Vi är gjorda för att hjälpa varandra. När vi inbjuder och accepterar vår makas deltagande kan vi glädjas åt en av äktenskapet stora förmåner.

PRINCIP 3: PRESIDERA I RÄTTFÄRDIGHET

I prästadömsråd

Att förstå den rätta betydelsen av att *presidera* är viktig för att man ska kunna ha ett effektivt prästadömsråd. De som presiderar ska "vaka över kyrkan" (Alma 6:1) och är ansvariga för att se till att det råder enighet, att alla deltar lika mycket och att andra principer som gäller råd utövas. Äldste Ballard påminner oss om att "de som bär prästadömet ... aldrig [får] glömma att de inte har någon rätt att utöva prästadömsmyndigheten som en klubba över huvudet på andra ... Prästadömet är avsett för tjänande, inte för slaveri; medlidande, inte tvång; omsorg, inte kontroll.

De som tror annorlunda rör sig utanför prästadömsmyndighetens ramar."⁹

I hemmet

Makens patriarkaliska plikt som en som presiderar i hemmet är inte att regera över andra utan att se till att äktenskapet och familjen frodas. President David O. McKay (1873–1970) sade att varje man en dag kommer att ha en personlig prästadömsintervju med Frälsaren: "Först kommer han att be om en ansvarsrapport angående din relation till din hustru. Har du aktivt försökt att göra henne lycklig och se till att hennes individuella behov möts?"¹⁰

Maken är ansvarig för tillväxten och lyckan i sitt äktenskap, men den här ansvarigheten ger honom inte myndighet över sin hustru. Båda ska leda i äktenskapet. I rättfärdiga äktenskapsråd delar båda makarna en rad dygder som när de tillämpas hjälper dem att fokusera på varandra.

Vi kan studera några av de här dygderna i Läran och förbunden 121:41: "Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom

Äldste Ballard påminner oss om att "de som bär prästadömet ... aldrig [får] glömma att de inte har någon rätt att utöva prästadömsmyndigheten som en klubba över huvudet på andra".

mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek.”

Vi kan inte använda prästadömet för att utöva makt och inflytande. Därför kan vi inte använda orättfärdiga medel för att skapa dominans i äktenskapet. Sann kraft kommer bara när vi arbetar tillsammans i rättfärdighet och på så sätt kvalificerar oss för Herrens välsignelser.

BYGGA ETT EVIGT ÄKTENSKAP

Äkta par som kämpar med kontrollbehov eller är oeniga om hur de ska göra med tid, pengar, barn, släktingar eller något annat bör överväga att omvärdera grundprinciperna som de har valt att följa i sitt äktenskap. Kan de förbättra sitt äktenskap genom att skapa ett mönster varigenom de kan rådgöra tillsammans med oskrymtad kärlek?

Principerna som har att göra med enighet, deltagande och att presidera i rättfärdighet gör att vi kan nå en lämplig balans av

samstämmighet med vår maka och inbjuda Anden i vårt liv. Tillämpning av dygderna kärlek och vänlighet kan stilla många gräl, leda till större tillfredsställelse i äktenskapet och bygga en relation som kan vara i all evighet. ■

SLUTNOTER

1. M. Russell Ballard, "Samråd i råd", *Nordstjärnan*, juli 1994, s. 27.
2. David A. Bednar, i "Diskussion om prästadömsprinciper", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte 2010*, se <http://www.lds.org/broadcasts/archive/worldwide-leadership-training/2010/11?lang=eng&clang=swe>.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 212.
4. M. Russell Ballard, "Familjeråd: Ett samtal med äldste och syster Ballard", *Liahona*, juni 2003, s. 17.
5. *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, urval av Jerreld L. Newquist (1957), s. 163.
6. M. Russell Ballard, "Familjeråd", *Liahona*, juni 2003, s. 14.
7. Se "Diskussion om prästadömsprinciper", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte 2010*.
8. Howard W. Hunter, "Var en rättfärdig make och far", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 49.
9. M. Russell Ballard, "Styrkan i råd", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 75.
10. David O. McKay, citerad av Robert D. Hales, "Understandings of the Heart" (tal under andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 15 mars 1988, s. 8), speeches.byu.edu.

I rättfärdiga äktenskapsråd försöker båda makarna — med respekt, vänlighet och fullständig delaktighet — att bygga upp relationen och söka enighet.

Prästadömet

ÄRA OCH ORDNING

President Boyd K. Packer

president för de tolv apostlarnas kворum

”Prästadömetts myndighet och kraft utgör grunden till allt vi gör i kyrkan”, sade president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum.¹ Under sin drygt 40-åriga verksamhet som medlem av de tolv kворum har president Packer vidareutvecklat det uttalandet. Han har talat i detalj om prästadömet — dess betydelse, dess rätta användning och dess nycklar. Följande utdrag belyser några av hans betydelsefulla lärdomar om prästadömet, bland annat hans vittnesbörd som en Herren Jesu Kristi apostel.

Prästadömetts nycklar

Ar 1976 hölls en regionkonferens i Köpenhamn. Efter den avslutande sessionen ville president Spencer W. Kimball [1895–1985] besöka Vor frue Kirke (Vårfrukyrkan) där Thorvaldsens statyer av Kristus och de tolv apostlarna står ...

Längst fram i kyrkan, bakom altaret, står den välkända statyn Kristus med armarna något utsträckta. I händerna ser man märkena efter spikarna och såret i hans sida är klart synligt. Längs båda sidorna står statyerna av apostlarna. Petrus står längst fram till höger om honom och de andra apostlarna i ordningsföljd.

De flesta i vår grupp stod längst bak i kyrkan med vaktmästaren. Jag stod framme vid statyn av Petrus tillsammans med president

Kimball, äldste Rex D. Pinegar och Johan Helge Benthin, president för Köpenhamns stav.

I Petrus hand finns en uppsättning tunga nycklar, utförda i marmor. President Kimball pekade på dessa nycklar och förklarade vad de symboliserade. Sedan gjorde han något som jag aldrig ska glömma: Han vände sig till president Benthin och med osedvanlig skärpa pekade han på honom och sade: 'Jag vill att du ska tala om för alla i Danmark att jag innehar de nycklarna! Vi innehar de *verkliga* nycklarna och använder dem dagligen.'

Jag ska aldrig glömma det tillkännagivandet, det vittnesbördet av profeten. Dess inverkan var andligt kraftfull. Dess intryck var fysiskt påtagligt.

Vi återvände till bakre delen av kyrkan där resten av gruppen stod. President Kimball pekade på statyerna och sade till den vänlige

Prästadömet har inte den styrka det borde ha och kommer inte heller att ha den förrän prästadömet kraft fast förankras i familjerna.

vaktmästaren: 'Där är de döda apostlarna.' Sedan pekade han på mig och sade: 'Här har vi de levande apostlarna. Äldste Packer är en apostel. Äldste Thomas S. Monson och äldste L. Tom Perry är apostlar och jag är en apostel. Vi är de levande apostlarna.

Du kan läsa om sjuttio i Nya testamentet och här är två av de levande sjuttio: äldste Rex D. Pinegar och äldste Robert D. Hales.'

Vaktmästaren, som dittills inte hade visat känslor, fick tårar i ögonen.

Det var en unik upplevelse."²

Prästadömet är inte delbart

"Prästadömet är större än något av dess ämbeten När någon tar emot det aronska eller melkisedekska prästadömet förlänas det honom genom handpåläggning. När han fått prästadömet blir han ordinerad till ett ämbete inom detsamma. Alla ämbeten får sin myndighet från prästadömet.

Prästadömet är inte delbart. En äldste bär lika mycket prästadöme som en apostel (se L&F 20:38). När en man tar emot prästadömet

tar han emot fullheten av det. Det finns emellertid ämbeten inom prästadömet — uppdelningar med olika myndighet och ansvarsområden. En man kan utöva sitt prästadöme enligt det ämbetes rättigheter som han är ordinerad eller avskild till ...

Den som bär det melkisedekska eller högre prästadömet bär också det aronska eller lägre prästadömet's myndighet."³

Det förberedande prästadömet

"Det faktum att aronska prästadömet benämns det lägre prästadömet tar inte bort någonting av dess betydelse. Herren har sagt att det är nödvändigt för melkisedekska prästadömet. (Se L&F 84:29.) Varje bärare av det högre prästadömet bör känna sig mycket hedrad över att få utföra de förrättningar som tillhör aronska prästadömet, för de har stor andlig betydelse.

Jag har, som medlem i de tolv apostlarnas kворum, delat ut sakramentet. Jag försäkrar er att jag har känt mig utesägligt hedrad och ödmjuk över att få göra det som en del kanske betraktar som en rutinuppgift ...

Människorna i forna dagar såg fram emot Kristi försoning genom offerceremonien. Vi ser bakåt på samma händelse genom sakramentsförrättningen.

Både offer före, och sakramentet efteråt, kretsar kring Kristus, utgjutandet av hans blod och den försoning han gjorde för våra synder. Både då och nu tillhör myndigheten att utföra dessa förrättningar aronska prästadömet.

Detta är i sanning ett heligt ansvar och sammanför er i ett broderskap med dessa forntida Herrens tjänare. Det är då inte så underligt att vi känner oss ödmjuka då vi deltar i de förrättningar som aronska prästadömet fått i uppgift att utföra ...

Några som nu sitter där som diakoner, lärare och präster kommer en dag att sitta här som apostlar och profeter och presidera över kyrkan. *Ni måste vara redo.*

Det är förvisso korrekt att kalla aron-ska prästadömet för det förberedande prästadömet.”⁴

En inbjudan till blivande äldster

”En äldstes ämbete är ett hedersamt och värdigt kall med andlig myndighet och kraft. Beteckningen ’blivande’ antyder förhoppningar, optimism och möjligheter. Jag talar nu till dem idag, medveten om att det finns många andra som detta budskap också kan tillämpas på ...

Om ni återvänder dit där andliga sanningar talas, så kommer de ting som ni trodde var borta att strömma tillbaka till era sinnen. Sådant som ligger gömt under många års oanvändning och inaktivitet kommer fram. Er förmåga att förstå dem kommer att förbättras.

Om ni företar färden tillbaka till de heliga, så kommer ni snart att än en gång förstå inspirationens språk. Och snabbare än ni tror, kommer det att tyckas som om ni aldrig varit borta. Det är så viktigt att ni inser att om ni kommer tillbaka, kommer det att tyckas som om ni aldrig varit borta ...

Snart känner ni er helt och fullt tillrätta i hans kyrka och i hans rike. Då får ni veta hur mycket ni behövs här och hur mycket er erfarenhet och er röst kan hjälpa till med att återlösa andra.”⁵

Ämbeten inom prästadömet

”En kallelse är mer än en inbjudan eller en begäran. Det är en kallelse från Herren genom hans utvalda tjänare. För många år sedan upplevde president Spencer W. Kimball,

som då var president för en stav i Arizona, följande: Det behövdes en president för Unga mäns organisation i staven. President Kimball lämnade sitt skrivbord på banken, gick nerför gatan och gick in i en affär och sade: ’Jack, skulle du vilja bli president för Unga män i staven?’

Jack sade: ’Å, Spencer, du menar inte mig.’

Han sade: ’Naturligtvis gör jag det. Du är en ung man och du kommer bra överens med unga människor. Du skulle bli en mycket bra president.’

Sedan blev det, enligt president Kimballs uppfattning, ett mycket obehagligt samtal, för Jack tackade nej till kallelsen. Han gick tillbaka till banken, satte sig ner vid bordet, förargad över misslyckandet. Då slog det honom. Han lämnade sitt bord, gick nerför gatan — samma dörr, samme man — tilltalade honom med hans fullständiga namn och sade: ’I söndags träffades stavsprezidentskapet för att diskutera vem som skulle kallas som Unga mäns president. Vi bad om det och talade om det. Slutligen bad vi om det på våra knän och fick svaret från Herren att du skulle kallas. Som Herrens tjänare är jag här för att framföra den kallelsen.’

Jack sade: ’Ja, Spencer, om du uttrycker det på det sättet så.’

Och han sade: ’Jag uttrycker det på det sättet.’”⁶

”Varje äldste bör känna till att en kallelse är mer än en inbjudan eller en begäran, ja mer än en uppgift. Alltför ofta hör vi uttryck som: ’Jag har blivit ombedd att verka som rådgivare i äldstekvorumets presidentskap.’ Det vore riktigare att säga: ’Jag har kallats att verka som rådgivare.’

Vi kallar inte oss själva till ämbeten i kyrkan. Snarare ger vi akt på kallelsen från dem som presidrar över oss. Det är de presiderandes

Prästadömet är inte delbart. En äldste bär lika mycket prästadöme som en apostel. När en man tar emot prästadömet tar han emot fullheten av det. Det finns emellertid ämbeten inom prästadömet — uppdelningar med olika myndighet och ansvarsområden.

Prästadömets kraft kommer genom trofasthet och lydnad mot förbunden. Den förstärks genom att man utövar och använder prästadömet i rättfärdighet.

ansvar att i bön rådgöra med Herren om hans vilja beträffande ett visst ämbete i kyrkan. Då träder uppenbarelsens princip i kraft. Kallelsen verkställs sedan av den presiderande ämbetsman som har fått detta uppdrag av Herren.”⁷

Ordinationens betydelse

”Prästadömet ges genom ordination, inte enbart genom att man ingår ett förbund eller tar emot en välsignelse. Så har det varit sedan begynnelsen. Oavsett vad människor antar eller gör gällande eller sluter sig till av allt som sagts eller skrivits, förr eller nu, är en direkt ordination till ett ämbete i prästadömet sättet — det enda sättet — att förläna det, förr eller nu.

Och skrifterna visar mycket tydligt att det enda giltiga förlänandet av prästadömet kommer från ’någon som har myndighet, och det är känt i kyrkan att han har myndighet och har blivit regelmässigt ordinerad av kyrkans ledare’ [L&F 42:11] ...

Missa inte denna enkla, tydliga och absoluta sanning: Prästadömet förlänas alltid genom ordination av någon som har rätt myndighet, och det är känt av kyrkan att han har det. Men också när prästadömet förlänats har en person inte någon myndighet bortom den som tillhör det specifika ämbete som han ordinerats till. Dessa gränser gäller också ett ämbete som man avskiljs till. Ej auktoriserade ordinationer eller avskiljningar överför ingenting, varken prästadömets makt eller myndighet.”⁸

Prästadömets kraft

”Vi har varit mycket bra på att sprida ut prästadömets *myndighet*. Prästadömets myndighet finns nästan överallt. Vi har kворum med äldster och högpräster över hela världen. Men jag tror att utspridandet av prästadömets *myndighet* har gått före utspridandet av

prästadömets *kraft*. Prästadömet har inte den styrka det borde ha och kommer inte heller att ha den förrän prästadömets *kraft* fast förankras i familjerna på det sätt som den borde ...

Prästadömets myndighet är hos oss. Efter allt vi har samordnat och organiserat är det nu vårt ansvar att aktivera prästadömets *kraft* i kyrkan. Prästadömets *myndighet* kommer genom ordination, prästadömets *kraft* kommer genom trofasthet och lydnad mot förbunden. Den förstärks genom att man utövar och använder prästadömet i rättfärdighet.

Nu fäder, vill jag påminna er om er kallelse heliga natur. Ni får prästadömets kraft direkt från Herren för att beskydda ert hem. Det kommer tillfällen då det enda som står som en sköld mellan er familj och motståndarens angrepp är den kraften. Då får ni vägledning av Herren genom den Helige Andens gåva.”⁹

”Den *kraft* som ni tar emot beror på vad ni gör med denna heliga, osynliga gåva.

Myndigheten får ni då ni ordineras. Kraften får ni genom lydnad och genom att leva värdigt ...

Kraft i prästadömet får vi genom att göra vår plikt när det gäller det grundläggande — närvara vid möten, ta emot kallelser, läsa skrifterna, efterleva Visdomsordet.”¹⁰

Herrens sanna tjänare

”Vi hör inget om att prästadömets nycklar brukas i de andra kristna kyrkorna. Det är besynnerligt att vi av somliga beskrivs som icke-kristna när vi är de enda som har den myndighet och den organisation som han inrättade.

De nuvarande tolv är helt vanliga människor. Som personer är de inte imponerande, det var inte heller de ursprungliga tolv, men kollektivt är de en kraft.

Vi har olika yrkesbakgrund. Vi är vetenskapsmän, advokater, lärare.

Äldste [Russell M.] Nelson var en banbrytare inom hjärtkirurgin ...

Många i detta kворum var militärer: en sjöman, marinsoldater, piloter.

De har haft olika ämbeten i kyrkan: hemlärare, lärare, missionärer, kворumpresidenter, biskopar, stavsresidenter, missionspresidenter och — viktigast av allt — makar och fäder.

Alla studerar de och undervisar om Jesu Kristi evangelium. Det som förenar oss är vår kärlek till Frälsaren och hans Faders barn och vårt vittnesbörd om att det är han som leder kyrkan.

Nästan varenda en av de tolv kommer från enkla förhållanden, så var det också när han var här. De levande tolv är sammansvetsade i Jesu Kristi evangeliums tjänst. När kallet kom lämnade var och en av oss näten, så att säga, och följde Herren.”¹¹

”Jag vittnar för er att de fjorton män, som liksom jag har ordinerats, verkligen är apostlar. När jag säger detta, säger jag inte mer än det som Herren har sagt, inte mer än vad som kan uppenbaras för den som med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt strävar efter att få ett eget vittnesbörd genom Anden.

Dessa män är Herrens sanna tjänare. Ge akt på deras råd.”¹²

Ett apostoliskt vittnesbörd

”Det finns många kvalifikationer jag saknar. Det finns så många brister i min strävan att tjäna. Det finns bara en enda sak, en enda kvalifikation som kan förklara det. I likhet med Petrus och alla som senare blivit ordinerade har jag *det* vittnesbördet.

Jag vet att Gud är vår Fader. Han presenterade sin Son Jesus Kristus för Joseph

Smith. Jag betygar för er att jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att han lever. Han föddes i tidens mitt. Han predikade sitt evangelium och prövades. Han led och korsfästes och uppstod på tredje dagen. Han har liksom sin Fader en kropp av kött och ben. Han utförde sin försoning. Om honom vittnar jag. Om honom är jag vittne.”¹³ ■

SLUTNOTER

1. ”Hur prästadömet förlänas: Läran, principen och tillvägagångssättet”, *Satellitutsändning av ledarskapsmöte*, 21 juni 2003, s. 1.
2. Se ”De tolv”, *Liahona*, maj 2008, s. 85.
3. Se ”Vad varje äldste bör känna till — liksom varje syster: Grundläggande principer för prästadömet styrelsesätt”, *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 17; se också *Ensign*, feb. 1993, s. 8.
4. Se ”Aronska prästadömet”, *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 56–57, 58.
5. Se ”En vädjan till blivande äldster”, *Nordstjärnan*, juni 1977, s. 10, 11, 12.
6. ”Hur prästadömet förlänas”, *Satellitutsändning av ledarskapsmöte*, 21 juni 2003, s. 1–2.
7. ”Vad varje äldste bör känna till”, *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 21–22.
8. Se ”Templet och prästadömet”, *Nordstjärnan*, juli 1993, s. 20.
9. ”Prästadömet kraft”, *Liahona*, maj 2010, s. 7, 9.
10. Se ”Aronska prästadömet”, *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 59, 60.
11. ”De tolv”, *Liahona*, maj 2008, s. 85–86.
12. ”De tolv apostlarna”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 7–8.
13. ”De tolv”, *Liahona*, maj 2008, s. 87.

Fäder, jag vill påminna er om er kallelsets heliga natur. Ni får prästadömet kraft direkt från Herren för att beskydda ert hem.

Dina plikter inom ARONSKA PRÄSTADÖMET

Du har ordinerats till aronska prästadömet.

Vad är det meningen att du ska göra nu?

Paul VanDenBerghe

Kyrkans tidningar

Du kanske just har blivit diakon, ordinerad förra söndagen, eller är en lärare som hjälper till att förbereda sakramentet varje vecka. Eller så kanske du är präst, van och klok när det gäller tjänandeprojekt och i att vägleda yngre lärare och diakoner i deras nya ansvarsuppgifter. Men alla prästadömsbärare har en gemensam kallelse från Herren: "Låt nu ... var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd" (L&F 107:99).

Men vart kan du vända dig för att lära dig mer om den här plikten? Den första platsen bör vara skrifterna. Du bör i synnerhet studera kapitlen i Läran och förbunden där aronska prästadömet's plikter beskrivs: kapitel 20:46–60, 72–79 och kapitel 84:111.

En annan bra resurs är häftet *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare*. Det här häftet delar in ditt prästadömsansvar i tre delar: 1) "Utföra prästadömsförrättningar", 2) "Tjäna andra" och 3) "Inbjuda alla att komma till Kristus". I delen "Prästadömsplikter" för varje ämbete — diakon, lärare och präst — hittar du

fler skriftställen att studera och förslag på hur du ska göra upp en egen plan som hjälper dig förstå dina prästadömsplikter bättre.

Låt oss ta en liten titt på några av de främsta plikterna som bärare av aronska prästadömet har.

Diakoner

En diakon ska vara ett gott föredöme för de andra medlemmarna i kворumet och för andra medlemmar i kyrkan. Han lever ett rättfärdigt liv och förblir värdig att utöva prästadömet.

Han delar ut sakramentet. Det är en av diakonens allra heligaste plikter. När en diakon utför denna plikt representerar han Herren. Han ska vara värdig att dela ut sakramentets emblem till kyrkans medlemmar. Han ska klä och uppföra sig på ett sätt som reflekterar sakramentets heliga natur. Om möjligt ska han ha en vit skjorta på sig.

En diakon är en lokal tjänare som utsetts "till att vaka över kyrkan" (L&F 84:111). Han ska också "varna, förklara, förmana och undervisa samt

Ordination till aronska prästadömet medför vissa rättigheter, ansvarsuppgifter och plikter. För att få veta vilka de är kan du först vända dig till skrifterna. En annan bra resurs är häftet *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare*.

inbjuda alla att komma till Kristus” (L&F 20:59). Det här ansvaret innebär bland annat att hjälpa kvorummedlemmar och andra unga män att vara med i eller komma in i gemenskapen, informera medlemmar om kyrkans möten, hålla tal på möten, dela med sig av evangeliet och bära vittnesbörd.

Han hjälper biskopen med att ”betjäna i ... timliga ting” (L&F 107:68). Det här ansvaret kan bland annat innebära att han samlar in fasteoffer, tar hand om fattiga och behövande, sköter om möteshuset och tomten och är biskopens budbärare under kyrkans möten.

Han studerar evangeliet aktivt på kvorumets lektioner. Andra plikter är att hjälpa medlemmarna uppfylla sina timliga behov, förbereda sig för och utföra missionsarbete, stödja och hjälpa kvorumpresidenten, aktivera unga män i kvorumålder och lära sig om evangeliet.

Lärare

En lärare har alla ansvar som en diakon har. Han har också följande ansvar:

BLI DEN ÄDLA MAN DU KAN VARA

”Vi uppmanar er underbara unga bröder att flitigt sträva efter att ’födas på nytt’. Be om denna mäktiga förändring i ditt liv. Studera skrifterna. Önska mer än något annat att lära känna Gud och att bli som hans heliga Son. Njut av din ungdom men ’lägg bort det barnsliga’.

Akta dig för oandligt och tomt prat.
Fly bort från alla ondska.

Undvik stridigheter.

Omvänd dig när det behövs.

Det hjälper dig att bli den ädla man du kan vara. Då beskriver egenskaperna mod, pålitlighet, ödmjukhet, tro och godhet dig. Då ser dina vänner upp till dig, dina föräldrar berömmar dig, dina bröder i prästadömet litar på dig och de unga kvinnorna beundrar dig och blir ännu bättre tack vare dig. Då hedrar Gud dig och skänker dig *kraft från höjden* när du verkar i prästadömet.”

Biskop Keith B. McMullin, andre rådgivare i presiderande biskopsrådet, ”Aronska prästadömet kraft”, *Liahona*, nov. 2011, s. 48–49.

Han gör i ordning sakramentet. Det är lärarnas ansvar att alltid ha sakramentet redo före sakramentsmötet. Att förbereda sakramentet är ett bra exempel på hur man kan tjäna utan förvänta sig beröm för att man gör det. Medlemmarna inser ofta inte att lärarna förbereder sakramentet, men tjänandet utförs och Herren gläder sig eftersom det är ett sant tjänande.

”Lärarens plikt är att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem” (L&F 20:53). Ett sätt att göra det är att verka som hemlärare.

Han ska ”se till att det inte finns någon ondska i kyrkan, inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögn, förtal eller skvaller” (L&F 20:54). Det ansvaret innebär att han är en fridsstiftare genom att hjälpa medlemmarna komma bra överens. Han bör uppmuntra dem han har omkring sig att alltid se det goda hos andra.

Han ska ”se till att kyrkan ofta kommer tillsammans och även se till att alla medlemmarna gör sin plikt” (L&F 20:55). En del av det ansvaret är att inbjuda andra att komma till kyrkan.

Präster

En präst har alla ansvar som en diakon och lärare har. Han har också följande ansvar:

Han tjänstgör vid sakramentsbordet. Äran att administrera sakramentet har getts till prästerna, som

uppsänder sakramentsbönerna. En präst ska vara bekant med sakramentsbönerna, klä sig lämpligt och tvätta sina händer innan han utför förrättningen. Framför allt ska prästerna vara värdiga att utföra denna heliga förrättning som Frälsarens representanter.

En annan plikt som prästerna har är att döpa när de blivit bemyndigade till det av biskopen eller grenspresidenten (se L&F 20:46). Dop genom rätt myndighet är en av kyrkans viktigaste och heligaste förrättningar, för det är den förrättning genom vilken vi blir medlemmar i kyrkan, får förlåtelse för våra synder och påbörjar vägen mot celestialet riket.

”Prästens plikt är att predika, undervisa, förklara [och] förmana” (L&F 20:46). Det innebär att en präst har kallats att undervisa andra om evangeliet principer. Och för att kunna undervisa om evangeliets principer måste han naturligtvis först lära sig vilka de är. Det ansvaret är till stor hjälp när han förbereder sig för att verka som heltidsmissionär.

Han ska ”besöka varje medlems hem och förmana dem att be högt och i det fördolda samt att sköta alla familjeplikter” (L&F 20:47). En präst gör det när han fullföljer sitt ansvar att vara hemlärare och besöker sina tilldelade familjer.

Han har myndighet att förläna aronska prästadömet och att ordinaera andra präster, lärare och diakoner, men bara när han blivit bemyndigad till det av biskopen eller grenspresidenten (se L&F 20:48). Makten att förläna aronska prästadömet är helig.

Unga kvinnor och prästadömet

Fastän prästadömet myndighet enbart ges till värdiga manliga medlemmar i kyrkan, är prästadömet välsignelser tillgängliga för alla — och dessa välsignelser är desamma för män och kvinnor, flickor och pojkar, rika och fattiga. Alla Guds barn har förmånen att få ta emot samma frälsande förrättningar.

Som utvalda Guds döttrar har alla unga kvinnor som döpts också fått den Helige Andens gåva. De har

rätt att söka efter och välsignas av sådana andliga gåvor som ”tungomållets, profetians, uppenbarelsens, synernas, helbrägdagörelsens, tungomålsuttydningens gåva och så vidare” (Trosartiklarna 1:7). När unga kvinnor lever rättfärdigt och strävar efter att tjäna andra genom att ta emot och utveckla dessa Andens gåvor, har deras goda exempel ett starkt inflytande på de unga männen runt omkring dem.

Hur kan unga kvinnor hjälpa unga män att vara värdiga prästadömsbärare? En ung man svarade: ”Jag tycker att två av de bästa sakerna de gör är att klä sig passande och vara vänliga mot alla. Den passande klädseln hjälper mig att hålla mina tankar i schack, och gör att jag faktiskt kan titta på dem medan jag pratar!”

Din himmelske Fader hjälper dig

När ni diakoner, lärare och präster lär er förstå och fullfölja era prästadömsplikter, får ni uppleva den glädje som kommer av att administrera prästadömet förrättningar, av att tjäna andra och av att inbjuda alla att komma till Kristus. I sitt budskap till bärare av aronska prästadömet, skrev första presidentskapet: ”Vår himmelske Fader har stor tillit till och stort förtroende för dig och han har en viktig mission för dig att utföra. Han hjälper dig när du vänder dig till honom i bön, lyssnar efter Andens maningar, följer buden och håller förbunden som du har ingått” (*Min plikt mot Gud* [2010], s. 5). ■

Fastän prästadömet myndighet enbart ges till värdiga manliga medlemmar i kyrkan, är prästadömet välsignelser tillgängliga för alla, både män och kvinnor.

MER OM PRÄSTADÖMETS PLIKTER

Gå till DutytoGod.Ids.org för information, filmer och berättelser om prästadömet plikter och Plikt mot Gud.

ÅK TILL MISSIONSHEMMET!

Morgonen efter att jag hade återvänt hem till Ghana från min mission på Elfenbenskusten vaknade jag klockan sex. Jag skulle inte träffa stavs-presidenten för att bli avlöst förrän på eftermiddagen, så jag bestämde mig för att somna om. Medan jag höll på att somna fick jag ett starkt intryck: "Åk till missionshemmet i Cape Coast." Jag kände till missionshemmet i Cape Coast men hade ingen aning om varför jag behövde åka dit den morgonen.

När jag hade fått de där tankarna började jag känna mig rastlös och begav mig till missionshemmet. På

vägen dit funderade jag över vad jag skulle säga till missions-presidenten. Jag visste att han skulle fråga varför jag hade kommit på besök, och jag försökte komma på ett bra svar.

När jag hade kommit fram hade jag fortfarande inget svar. Missions-presidenten, Melvin B. Sabey, bjöd in mig på sitt kontor och trodde att jag hade kommit dit för att han skulle avlösa mig. Efter att ha ställt några frågor sade president Sabey att jag skulle åka till min stavs-president för att bli avlöst.

"Jag vet det, president Sabey", svarade jag.

Han var tyst i några sekunder och

Missions-presidenten frågade mig just det som jag hade försökt hitta ett svar på: "Varför har du kommit hit den här morgonen?"

frågade mig sedan just det som jag hade försökt hitta ett svar på: "Varför har du kommit hit den här morgonen", äldste Mobio?"

"President Sabey, jag har inget bra svar på den frågan", sade jag. "Det är bara det att i morse fick jag en stark känsla av att jag skulle komma hit."

Han var tyst igen ett ögonblick och sade sedan med mild röst: "Äldste Mobio, din närvaro här är den hjälp jag bad om igår." Han förklarade att hans assistenter just hade kommit med nya missionärer. Bland dem fanns en ivorian, den första fransktalande missionären de haft någonsin, och han visste inte hur han skulle kunna kommunicera med honom. Sedan sade han: "Jag är säker på att vår himmelske Fader hörde min vädjan igår kväll."

Jag hade äntligen fått reda på varför jag hade fått den där känslan på morgonen. Vi gick omedelbart till de nya missionärerna och jag tolkade åt den ivorianske äldsten i början av hans mission.

Sju månader senare åkte jag tillbaka till Elfenbenskusten för att förnya mitt pass och berätta om den underbara upplevelsen för min missions-president. Han sade: "Vi är redskap i Herrens händer. Han vet hur och när han ska använda oss i sitt verk."

Jag vet att om vi hänger oss åt vår himmelske Faders underbara verk så behöver vi inte oroa oss. Vi behöver bara lyssna på maningarna som den stilla och milda rösten ger oss och låta Herren vägleda oss. ■

Felicien Dogbo Mobio, Ghana

JAG LYSSNADE DEN ANDRA GÅNGEN

Jag höll på att somna kvällen före en resa när jag fick en känsla av att jag skulle köpa en fölgl och ett däck till vår 15 år gamla minibuss, som inte har något reservdäck. Dagen därpå hade jag mycket att göra och glömde bort intrycket. Vi föste in våra tre barn och all packning i bilen och begav oss hem till min pappa som bodde fyra timmars bilväg bort.

På vägen dit exploderade ett av däcken. Minibussen fick bogseras till närmaste samhälle för att få ett nytt däck. Det kostade tre gånger så mycket som om jag skulle ha köpt en fölgl och ett däck hemma, och vi blev 90 minuter försenade. Jag fick större uppskattning för Andens maningar och bestämde mig för att följa dem bättre i framtiden.

Fyra år och ytterligare två barn senare planerade vi återigen att besöka pappa, som nu bodde 13 timmars bilväg bort. Vid det laget hade vi en annan minibuss, en som var 14 år gammal. Omkring en vecka innan vi skulle åka kände jag att jag behövde byta ut minibussens reservdäck. Jag kom ihåg den tidigare upplevelsen och följde maningen. Några dagar senare kände jag mig manad att köpa några spännband till en del utrustning som vi tidigare hade bundit fast med rep. Jag behövde två men köpte ett paket med fyra. Jag lade de båda extrabanden i vår nödutrustningslåda.

På vägen tillbaka efter att ha varit hos pappa stannade vi för att äta middag. När jag hämtade några saker från en låda på biltaket rörde min treåriga

dotter vid skjutdörren. Den föll till marken! Vi var glada att dörren inte föll på henne. Vi hade nästan 80 mil hem och det var på en fredagskväll, så jag lyckades placera dörren så att vi kunde åka vidare, men den satt inte riktigt där den skulle och vi kunde höra motorvägens oväsen medan vi körde. Jag körde åt sidan igen och använde de extra spännbanden till att hålla dörren på plats.

Flera timmar senare började minibussen skaka våldsamt. Dörren dunkade emot bilen men spännbandet höll det på plats. Jag körde

åt sidan och upptäckte att slitytan hade lossnat på ett av däcken. Jag satte dit reservdäcket jag hade köpt några veckor tidigare och vi kunde återigen åka vidare.

Jag är tacksam för den Helige Andens maningar som har hjälpt till att hålla oss i säkerhet på våra resor. Jag vet att vår himmelske Fader vakar över oss om vi lyssnar på den milda och stilla rösten (se 1 Nephi 17:45; se också L&F 85:6; 1 Kung. 19:12), följer hans maningar och ber om hjälp när vi behöver det. ■

Matthew D. Flitton, kyrkans tidningar

Minibussen började skaka våldsamt. Jag körde åt sidan och upptäckte att slitytan hade lossnat på ett av däcken.

JAG PLANTERADE FRÖN

I en kurs i affärsetik för mitt magisterprogram vid Schiller International University i Heidelberg i Tyskland fick varje elev i uppgift att göra ett 20 minuter lång muntligt framförande i slutet av terminen. Läraren frågade mig om jag kunde prata om etik från en sista dagars heligs perspektiv.

Jag döptes när jag var 18 år och kallades att verka som missionär i

Brasilien ett år senare. Sedan dess har jag fortsatt att berätta för andra om evangeliet.

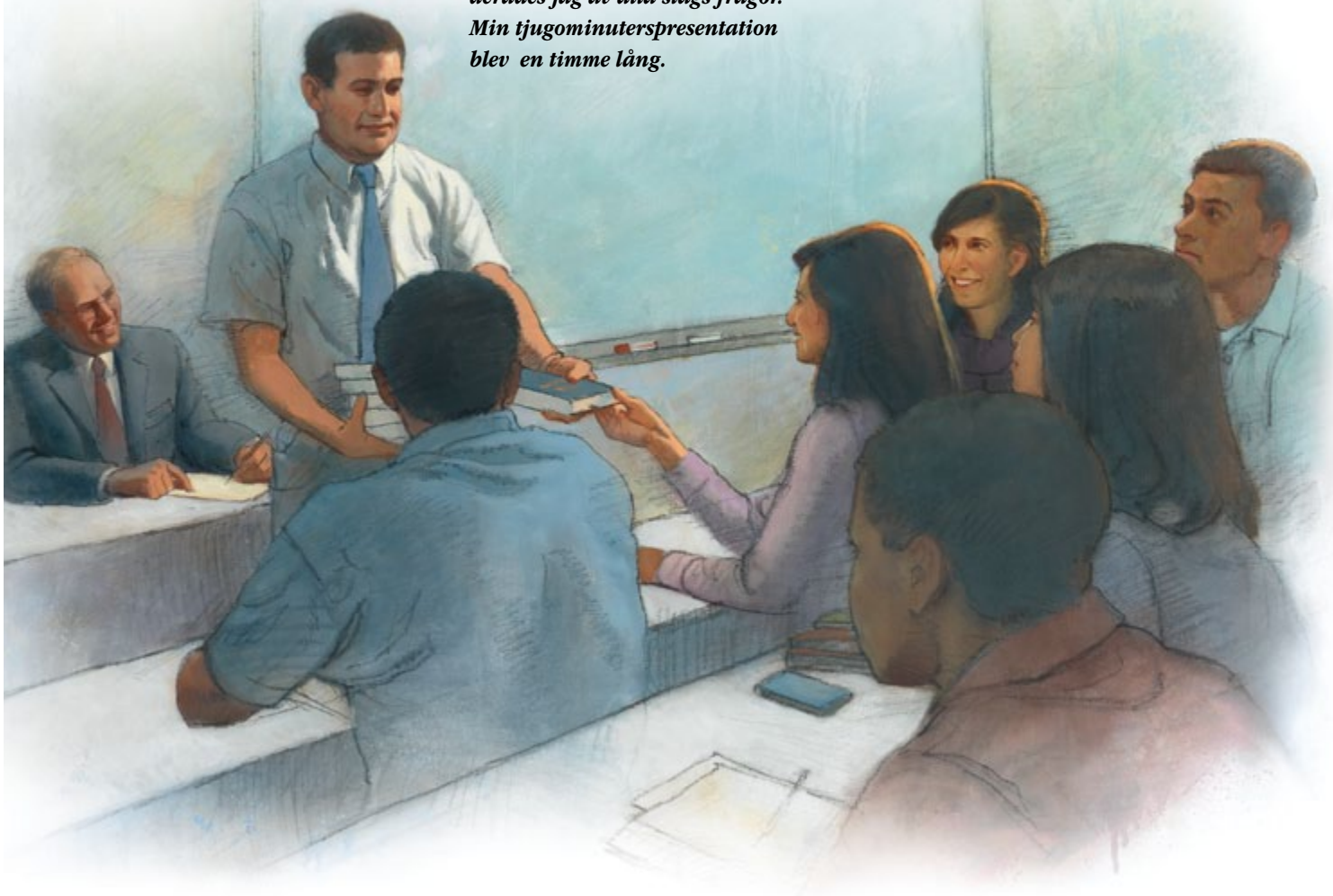
Jag visste att det skulle bli en utmaning att prata om religiösa ämnen i en universitetsmiljö, men jag tackade ja. Jag bestämde mig för att förbereda en presentation som täckte information från Mormon.org.

På mitt universitet finns det elever från hela världen. Min etikkurs

återspeglade den mångfalden med arton elever från olika länder.

Etikpresentationerna började med två elever från Indien, följt av en elev från Myanmar (Burma). Jag var den sista som skulle ge en presentation. Jag pratade om "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", trosartiklarna och andra evangelieämnen. För de flesta eleverna var det första gången de hörde talas om kyrkan.

Efter min presentation bombarderades jag av alla slags frågor. Min tjugominuterspresentation blev en timme lång.

HUR KUNDE DU VETA ATT DU SKULLE KOMMA HIT?

Jag avslutade med mitt vittnesbörd om evangeliet och talade om hur viktigt det är att göra det som är rätt, trots pressen runt omkring oss. Sedan gav jag var och en en Mormons bok på hans eller hennes språk. Efter min presentation bombarderades jag av alla slags frågor. Min tjugominuterspresentation blev en timme lång.

Nästa dag berättade en vän från Indien att han var imponerad av min presentation och att han redan hade läst en del av Mormons bok. Hans vän som även han var från Indien ville också ha en Mormons bok. Senare sade en vän från Myanmar att hon tyckte om att få veta mer om kyrkan, särskilt lärdomarna om familjen och kyskhetslagen eftersom hon trodde på de principerna. Hon lovade att hon skulle läsa Mormons bok.

Mina vänner från Ghana tackade mig för att jag hade berättat om återställelsen och lovade att de skulle försöka åka och se templet i Accra. Min vän från Liberia sade att mitt budskap var inspirerande och gav honom hopp om framtiden.

Jag var glad att Herrens Ande hade bekräftat mitt budskap. Vi kanske inte alltid får se följderna av det vi säger, men jag vet att min klasspresentation kommer att ge frukt i framtiden. Jag hoppas att några av personerna i klassrummet en dag tar emot evangeliet och blir redskap i Herrens händer för att sprida återställsens budskap till alla nationer, släkten, tungomål och folk (se L&F 133:37). ■

Abel Chaves, Tyskland

När jag var 33 år dog min make av en hjärntumör. Plötsligt var jag en ensamstående förälder som fostrade våra tre barn ensam. Det var en svår tid i mitt liv, men Herrens råd att "allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7) gav mig mod att gå vidare.

Senare gifte jag om mig och flyttade till en ny församling där jag kallades som hjälpföreningspresident. En dag när jag städade huset fick jag en uttrycklig känsla av att jag skulle besöka en mindre aktiv syster som nyligen hade förlorat sin make. Jag avfärdade tanken eftersom jag behövde göra andra saker den dagen. Jag skäms över att säga att jag fick samma maning ytterligare två gånger innan jag äntligen följde den.

När jag kom hem till den där systemen på kvällen var det mörkt. Jag ringde på dörrklockan och väntade. Jag knackade hårt och väntade lite till.

När jag vände mig om för att gå tändes utelampan och dörren öppnades sakta. Systemen tittade tveksamt ut genom dörröppningen. Jag ska aldrig glömma det hon frågade: "Hur kunde du veta att du skulle komma hit?" Hon sade att hon hade gråtit hela dagen och att det kändes som om hon inte kunde fortsätta utan sin make.

Vi pratade i ett par timmar den kvällen. Jag minns inte mycket av vad vi sade men jag minns att jag sade: "Jag vet verkligen vad du går

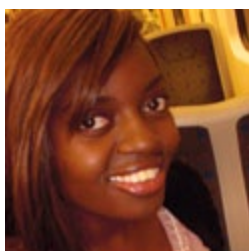
När jag vände mig om för att gå tändes utelampan och dörren öppnades sakta. Systemen tittade ut genom dörröppningen.

igenom." Jag försäkrade henne om att tiden var hennes vän och att Herren skulle vaka över henne. Under samtalet lade jag märke till att det sorgsna ansiktsuttrycket ersattes med frid.

Efter samtalet gav jag henne en stor kram. Jag var så tacksam över att jag hade känt mig manad att besöka henne. Jag visste att vår kärleksfulle himmelske Fader hade låtit mig hjälpa honom hjälpa denna fina syster när hon behövde det. ■

Sherrie H. Gillett, Utah, USA

Samlas i enighet i TRON

Centren för unga vuxna erbjuder möjligheter till evangeliestudier, sociala aktiviteter, missionsarbete och aktivering.

Stephanie J. Burns

Barbara Matovu från Uganda. Sam Basnet från Nepal. Och Elisabeth Olsen från Norge. Tre olika personer, tre olika länder. Men Barbara, Sam och Elisabeth har alla samlats på en och samma plats, centret för unga vuxna i Oslo, under en sanning: Jesu Kristi återställda evangelium.

Dessa tre blev medlemmar i kyrkan i Oslo. De fick missionärslektionerna i centret för unga vuxna. Centrer som det i Oslo har invigts för att vara en plats där man kan umgås under aktiviteter, lära på institutlektioner, få tillgång till datorer och internet, göra läxor och till och med laga middag.

Barbara flyttade från Uganda till Norge 1998 när hon var nio år gammal. Tio år senare, när hon bodde i Oslo, inbjöds hon av två missionärer att lära sig mer om det återställda evangeliet. De sade att de kunde träffas i centret för unga vuxna. Barbara var skeptisk, mildt sagt.

”Jag tänkte för mig själv: ’Ännu en ungdomsgård’”, erkänner hon. ”Jag hade varit på många liknande platser innan, och jag trivdes

ärligt talat inte i någon av dem.”

Men det här centret visade sig vara annorlunda. ”Jag blev helt förstummad när jag klev in genom dörren”, minns Barbara. ”Jag stod stilla ett ögonblick och försökte komma på vad det var jag kände. Jag kände värme och kärlek. Jag var övertygad om att jag var på rätt plats, med rätt personer, av rätt anledning.”

Samling till centren för unga vuxna

Initiativet att bygga centrer för unga vuxna startades 2003. Centren blir mer än institut som erbjuder religionskurser. Unga ensamstående vuxna får också möjlighet att verka i ett aktivitetsråd, arbeta med heltidsmissionärerna genom att hjälpa till att undervisa och aktivera jämnåriga, och samarbeta med ett äldre missionärspar som håller hela verksamheten rullande. Lokala prästadömsledare avgör, under ledning av områdessjuttio, när ett center ska startas i de olika områdena.

De fyra första centren startades i Köpenhamn, Berlin, Hamburg och Leipzig. Dessa ursprungliga fyra centrer hade 2011 utökats till 141, på så vitt spridda platser som Sverige och Cypern. Många fler är på olika utvecklingsstadiet i andra delar av världen, bland annat USA och Afrika.

Gerald och Nancy Sorensen i centret för unga vuxna i Trondheim i Norge. Där träffade de unga vuxna från länder runt hela världen,

**Ovan, uppifrån:
Barbara Matovu,
Sam Basnet,
Elisabeth Olsen.**

Unga vuxna har möjlighet att verka i aktivitetsråd, arbeta med heltidsmissionärerna för att hjälpa till med att undervisa och aktivera jämnåriga, och umgås med ett äldre missionärspar.

bland annat Afghanistan, Ghana, Iran, Irak, Kina, Moçambique, Nederländerna, Nigeria, Ryssland, Turkiet och Ukraina.

”Det fanns personer med olika språk och seder och olika bakgrund i fråga om utbildning och religion”, säger broder Sorensen, ”men alla ungdomarna hade det gemensamt att de ville lära sig mer om sin himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. När vi lärde känna dem och fick höra om deras drömmar och utmaningar var det lätt se var och en som ett Guds barn. Det var tydligt att Gud besvarade deras böner, vägledde deras steg och visade dem sin stora kärlek.”

President Armand Johansen, president för Norgemissionen Oslo känner att de unga vuxna vägleds till centret av en anledning, bland annat för att utbildas inför framtida ansvarsuppgifter. ”Kyrkan i Norge kommer att bli mer och mer mångfaldig”, säger han. ”Centren hjälper ungdomarna att få veta hur de ska hantera detta, att inse hur viktig kyrkan är som förenande element för alla kulturer och folk”, säger president Johansen. ”Jag ser centren som förenande länkar, platser där man finner färre sociala barriärer och förutfattade meningar.”

Enas i Kristus

Barbara Matovu minns första gången missionärerna tog med henne till en aktivitet i centret så att hon skulle få träffa andra unga ensamstående vuxna. Hon trodde att hon visste vad som väntade.

”I hela mitt liv har jag alltid haft en grupp som jag har tillhört”, berättar Barbara. ”Och grupperna hade alltid en stämpel — det var den sportiga gruppen eller den internationella gruppen eller någon annan grupp. När folk kom in i centret var det så konstigt för ingen verkade ha attityden ’jag tillhör den populära

De ursprungliga fyra centren för unga vuxna har blivit 141, och fler planeras i andra delar av världen.

gruppen så jag kan inte prata med dig'.

Först tänkte jag: 'Är det som de låtsas? De kan väl inte mena allvar?' Men efter ett tag insåg jag att det faktiskt inte har någon betydelse vilka vi är eller varifrån vi kommer eller vilket språk vi pratar. Vår himmelske Faders kärlek är till för alla. Vanligtvis tar det ett tag innan jag hittar min grupp, men den här gången kändes det inte som om jag behövde en grupp. Jag var bara Barbara, och jag kunde vara Barbara med alla."

Elisabeth Olsen säger att hon känner sig ödmjuk över att se sin plats i sin himmelska familj. "När man träffar personer från en annan kultur eller ett annat samhälle är det så lätt att sätta en stämpel på dem. Jag har lärt mig att öppna mina ögon mer och se andra genom Kristi ögon", säger hon. "I centret har alla skiftande kulturell bakgrund men vi har en sak gemensamt: Vi vill alla vara hos Jesus Kristus och Gud igen."

Bli ett men inte likadana

Vissa kan vara på sin vakt mot tanken på enighet därför att de tror att det måste ske

på bekostnad av vars och ens individualitet. "Många är rädda för religion därför att de tror att den gör alla likadana eftersom vi lever efter samma bud", säger Elisabeth. "Men så är det inte alls. Gud gjorde oss alla olika. Vi kanske har samma tro, men vi har olika egenskaper och gåvor, och det är det som gör oss till individer. Gud vill att vi ska vara olika för vi har alla olika uppdrag."

Sam Basnet har också fått kommentarer av vänner som anser att religiösa regler är restriktiva. "En vän sade till mig: 'Om du går till kyrkan måste du följa andras regler'", rapporterar han. Men Sam följer kyrkans normer därför att han har sökt personlig uppenbarelse genom bön för att få bekräftelse på det han ska göra.

Och det är genom att tala enskilt till sina barn som Gud enar dem, förklarar Sam "Gud säger att alla nationer och tungomål ska dyrka honom" (se Mosiah 27:31), säger han. "Genom att träffa olika slags personer lär jag mig att uppskatta olika kulturer. Denna mångfald får mig också att känna att, ja, Gud har en stor plan för att förena oss i frid."

Den slutliga samlingsplatsen

Dessa unga vuxna uppskattar kraften som kommer av att de träffas i centret för unga vuxna, men som framtida ledare i kyrkan förstår de att det bara är början. Som äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum har sagt, är templet en av de viktigaste samlingsplatserna.¹

Sam har förberett sig för att komma till Herrens hus genom att omge sig med goda vänner i centret. "Genom att lära känna personer från så många olika platser har jag fått en positiv känsla för världen", säger han. "Jag vill vara ett gott exempel för mina vänner, och

STYRKA I VETSKAPEN OM ATT VI ALLA ÄR GUDS BARN

"Det finns en kraft i att vi är olika. Men det finns en ännu större kraft i den gudagivna befallningen till var och en av oss att verka för att upplyfta och välsigna alla hans söner och döttrar, oavsett deras etniska eller nationella ursprung och andra skillnader."

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 664.

det här har gjort mig mer redo för Gud och mer redo att komma till hans tempel.”

En månad efter sitt dop började Barbara tänka på att komma till templet när hon var med på en hemaftonslektion i centret. Efter lektionen började hon ställa frågor.

”Eftersom jag hade vänner som förstod vad templet betydde för dem, hjälpte det mig att förstå vad templet kan betyda för mig. När de förklarade för mig om templet kände jag den Helige Anden”, minns Barbara. ”Jag insåg att alla platser jag hade tänkt att jag kanske skulle gifta mig på — en fin kyrka eller stranden — kunde inte ens jämföras med templet. Från det ögonblicket var templet mer än bara en byggnad. Det var något jag ville se fram emot och en plats jag en dag ville gå till med min framtida make.”

Elisabeth har också satt templet som ett av sina viktigaste mål. ”När jag får möjlighet att åka till templet ler jag som om jag har vunnit en miljon dollar”, säger hon. ”Jag vet att Gud vill att alla ska komma dit och ta emot alla de välsignelser och gåvor som han har i beredskap åt oss. Att åka till templet och vara tempelvärdig är sann framgång. Jag kan komma till templet och vara så nära Gud — så nära hemmet — som jag kan på jorden.”

Det celestialet riket är förstås den slutliga samlingsplatsen, en där Barbara inte vill ha några tomma platser. ”Kristus säger att det bara är genom honom som vi kan komma till vår himmelske Fader, men han säger också att något av det största vi kan göra i det här livet är att tjäna varandra [se Joh. 21:15–17]. Och att tjäna andra är att hjälpa någon komma hem till vår himmelske Fader, för man vill inte komma dit ensam.” ■

SLUTNOT

1. Se David A. Bednar, ”Att ärorikt inneha namn och ställning”, *Liahona*, maj 2009, s. 97.

UNGDOMAR SAMLAS RUNTOM I VÄRLDEN

Centren för kyrkans unga vuxna organiseras under ledning av prästadömetts myndighet, ofta på områdessjuttonivå. År 2011 fanns det centrer i tre länder i Afrika, tjuogoåttaländer i Europa, sju stater i USA, och i Dominikanska republiken. Prata med din biskop eller grensresident för att få mer information.

Afrika	Finland	Schweiz
Demokratiska republiken Kongo	Frankrike	Sverige
Sydafrika	Grekland	Tjeckien
Zimbabwe	Island	Tyskland
	Irland	Ungern
	Italien	Wales
	Kap Verde	Österrike
Centralamerika	Moldavien	
Dominikanska republiken	Nederländerna	Förenta staterna
	Norge	Arizona
	Polen	Georgia
Europa	Portugal	Indiana
Albanien	Rumänien	Kalifornien
Belgien	Skottland	Louisiana
Cypern	Slovenien	New Mexico
Danmark	Spanien	Wisconsin
England		

”Ibland blir jag överväldigad när jag tänker på allt jag behöver göra för att följa evangeliet. Var ska jag börja?”

Livet kan kännas överväldigande när man försöker göra för mycket på en gång. Om du till exempel försökte vara med på seminariet, gå i skolan, arbeta, åka till templet och vara med på veckoträffen på en och samma dag så skulle du känna dig överväldigad. Men om du prioriterar evangelieaktiviteter och planerar tid för dem så ordnar det sig. Sådana evangelieaktiviteter som seminariet, bön och Plikt mot Gud- eller Personlig tillväxtprogrammet är några av de viktigaste sakerna du kan ägna dig åt som tonåring. Ja, de kräver mer tid, men du välsignas för varje uppoffring du gör för att vara lydiga.

För att lära dig hitta tid till dessa aktiviteter behöver du söka inspiration genom bön och genom att tänka på hur du använder din tid. Söndagar är bra dagar för planering av evangelieaktiviteter och andra viktiga aktiviteter under den kommande veckan. Det är också bra att prata om det här med dina föräldrar och kyrkans ledare.

Kom ihåg, när du funderar över allt du behöver göra, att kyrkans kurser, program och aktiviteter är inspirerade — de hjälper dig stärka ditt vittnesbörd, hålla buden och förbereda dig för att verka som missionär och gifta dig i templet.

När du försöker vara trofast mot evangeliet förbereder Herren vägen för dig (se 1 Nephi 3:7) för att hjälpa dig hålla hans bud, även om du känner dig överväldigad. När du håller buden inbjuder du Anden i ditt liv. Och när du känner Anden vet du att du är på rätt spår andligt sett.

Följ evangeliet tillsammans med din familj

Det är mycket viktigt att vi följer evangeliet tillsammans med vår familj. Vi kan börja genom att ha familjebön, läsa skrifterna tillsammans, ha hemaftnar och släktforska. Dessa grundläggande principer är till stor hjälp för att hjälpa oss bättre förstå vad Jesu Kristi evangelium

kan göra i vårt liv.

Cherry O., 19 år, Davao, Filippinerna

Gör små och enkla saker

Herren förväntar sig inte att vi ska vara fullkomliga i allt än, men han vill att vi gör så gott vi kan. Om det innebär att börja med det grundläggande, som dagliga skriftstudier och bön, så är han nöjd med våra ansträngningar. När vi är villiga att följa evangeliet och göra det lilla och enkla som krävs av oss, kommer allt det till synes överväldigande som han ber oss göra inte att kännas så överväldigande längre.

Hunter D., 17 år, Tennessee, USA

Fokusera på uppgiften som du har framför dig

Tänk inte på allt som du ska få gjort under din livstid. Tänk på vad som behöver göras nu. Gör ditt bästa så hjälper vår himmelske Fader dig. När jag till exempel förberedde mig för att hålla en seminarielktion om president Thomas S. Monson undrade jag hur jag skulle kunna göra så att sju personer (alla äldre än mig) lyssnade, lärde sig något och var intresserade. Jag bestämde mig för att låta alla delta så mycket som möjligt. Det gick jättebra! Gör alltså bara ditt bästa med det som du har att göra just nu.

Bethany F., 15 år, Kentucky, USA

Gör ditt bästa

Jag har lärt mig att när man försöker göra allting så kan man bli stressad. Om du bara försöker göra ditt bästa varje dag så är det okej. Om du lyssnar på den Helige Anden och håller dig nära Herren genom bön och skriftstudier så faller saker och ting på plats och snart blir du den som Herren har för avsikt att du ska bli. Jag försökte vara perfekt och oroade mig för att inte vara tillräckligt bra, men det är inte det som Herren vill. Känslan av otillräcklighet och missmod kommer inte från Herren. Gör bara ditt bästa för Herren så får du uppleva frid och glädje i livet.

Zandi C., 16 år, Wyoming, USA

Lita på Herren

Evangeliet är här för att hjälpa oss, inte för att oro oss. Om vi har tillit till Herren kan vi ha tillit till hans evangelium.

När du har tillit känns det inte så överväldigande att följa evangeliet eftersom du förstår varför du gör det.

Charlotte R., 14 år, Utah, USA

Sök Herrens hjälp

Läs skrifterna och be varje dag. Försök att alltid vara i harmoni med den Helige Anden. Vår himmelske Fader

hjälp dig att följa evangeliet. Sök alltid hans hjälp. Be honom om vägledning så att du kan göra det som han hoppas att du ska göra. Efter varje rätt val du gör får du känna Andens närvaro. Det gör att du får en önskan att göra fler bra val.

Thais S., 15 år, Rio Grande do Sul, Brasilien

Förbättra dig gradvis

Herren har sagt att han ska ge oss läran ”rad på rad, bud på bud, lite här och lite där” (2 Nephi 28:30). Vi kan inte vänta oss att vi ska förstå evangeliet med en gång, men när vi börjar med det grundläggande — kärlek, tro och hopp — och när vi studerar skrifterna, tillämpar dem varje dag och alltid ber så förbättrar vi oss gradvis och kommer närmare Kristus.

Riley C., 16 år, Utah, USA

NÄSTA FRÅGA

”Min bror har problem med pornografi. Han arbetar på det med vår biskop, så jag vill stötta honom, men det har påverkat min tillit till honom. Hur hanterar jag det?”

BÖRJA MED DET GRUNDLÄGGANDE

”Stora bildhuggare och konstnärer tillbringar oräkneliga timmar med att fullkomna sin begåvning. De tar inte upp mejseln eller pensel och palett och förväntar sig omedelbar fulländning. De inser att de kommer att göra många fel medan de lär sig, men de börjar med det grundläggande, det viktigaste.

Och så är det med oss.

Vi blir herre över vårt liv på samma sätt — genom att inrikta oss på det viktigaste först. Vi vet nog alla vilka de viktigaste besluten är som vi måste fatta — beslut som kommer att förbättra vårt liv och skänka oss större lycka och frid. Det är där vi ska börja. Det är där vi ska lägga ner vår största möda.”

Äldste Joseph B. Wirthlin (1917 2008) i de tolv apostlarnas kворum, ”Tre val”, Liahona, nov. 2003, s. 80.

Skicka in ditt svar så att vi har det senast den 15 juli 2012, antingen genom att lägga ut det på internet på liahona.lds.org, skicka det via e-post till liahona@ldschurch.org, eller via vanlig post till:

Liahona, Questions & Answers 7/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med: 1) Fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

**Äldste
Neil L. Andersen**
i de tolv
apostlarnas kворum

Du vet tillräckligt

Vår omvändelse sker steg för steg, rad på rad. Först bygger vi en grund av tro på Herren Jesus Kristus.

När jag för över fyrtio år sedan funderade över den utmaning som en mission är, kände jag mig både otillräcklig och oförberedd. Jag minns att jag bad: "Himmelske Fader, hur ska jag kunna tjäna som missionär när jag vet så lite?" Jag trodde på kyrkan, men jag kände att mina andliga insikter var mycket begränsade. När jag bad kom känslan: "Du vet inte allt, men du vet tillräckligt!" Denna nya tillförsikt gav mig modet att ta nästa steg — ut på missionsfältet.

Vår andliga resa pågår livet ut. Vi vet inte allt i början, inte ens under vägens gång. Vår omvändelse sker steg för steg, rad på rad. Först bygger vi en grund av tro på Herren Jesus Kristus. Vi hedrar principerna och förordningarna som omfattar omvändelse, dop och att ta emot den Helige Andens gåva. Vi förpliktar oss att be, att vara lydiga och att alltid vara ett vittne om Mormons bok.

Sedan förblir vi trofasta och tålmodiga medan vi strävar framåt i livet. Ibland blir Herrens svar: "Du vet inte allt, men du vet tillräckligt" — tillräckligt för att hålla buden och göra det rätta. Tänk på Nephis ord: "Jag vet att [Gud] älskar sina barn, men jag vet inte vad allting betyder" (1 Nephi 11:17).

Vi har alla ögonblick av andlig styrka, ögonblick av inspiration och uppenbarelse. Vi måste låta dem sjunka djupt in i vår själs kammare. När vi gör det, förbereder vi vårt andliga hemförråd för ögonblick då vi ställs inför personliga svårigheter. Jesus sade: "Besluta er av hjärtat att göra det som jag skall lära och befalla er" (Joseph Smith Translation, Luke 14:28 [i Luke 14:27, fotnot b], King James Version).

För många år sedan dog en liten dotter till en god vän till mig i en tragisk olycka. Hopp och drömmar krossades. Min vän kände outhärdlig sorg. Han började ifrågasätta det han fått lära sig och det som han själv hade undervisat om som missionär. Hans mor skrev ett brev till mig och frågade om jag ville ge honom en välsignelse. När jag lade händerna på hans huvud, kände jag att jag skulle säga någonting till honom som jag inte direkt hade sett på samma sätt tidigare. Intrycket jag fick var: Tro är inte bara en känsla utan också ett beslut. Han skulle behöva välja att tro.

Min vän visste inte allt, men han visste tillräckligt. Han valde att gå trons och lydnadens väg. Han föll på knä. Han fick tillbaka sin andliga jämvikt.

Några år efter välsignelsen till min vän fick jag ett brev från hans son som nu är på mission. Det var besjälav övertygelse och vittnesbörd. När jag läste hans vackra brev såg jag hur en fars val att tro under en mycket svår tid hade blivit till stor välsignelse för nästa generation.

Utmaningar, svårigheter, frågor och tvivel är alla en del av jordelivet. Men vi är inte ensamma. Som lärjungar till Herren Jesus Kristus finns enorma andliga reservoarer av ljus och sanning tillgängliga för oss. Rädsla och tro kan inte råda sida vid sida i vårt hjärta. I våra svåra stunder väljer vi trons väg. Jesus sade: "Var inte rädd. Tro endast" (Mark. 5:36).

Under årens gång tar vi dessa viktiga andliga steg om och om igen. Vi börjar se att "den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen" (L&F 50:24). Våra frågor och tvivel skingras eller blir mindre viktiga. Vår tro blir enkel och ren. Vi lär oss sådant som vi redan kände till. ■

Från ett tal som hölls under generalkonferensen i oktober 2008.

*Skulle du ge upp chansen att
få en livslång dröm uppfylld
för att verka som missionär?*

Elyse Alexandria Holmes

Tid för en MISSION

Med svetten rinnande nedför ansiktet håller den australiensiske rugbystjärnan William Hopoate ögonen på bollen. Hans lag, Blues, som representerar New South Wales, står inför sina rivaler Maroons från Queensland, i årets största match. Efter de första tjugo minuterna ligger Wills lag efter och måste snabbt komma ikapp. Will har mycket att bevisa, för det här är hans första match i laget. Han är också den yngste spelaren i laget och den näst yngste spelaren som någonsin spelat i State of Origin-serien.

Will ser hur bollen går till en lagkamrat och sedan kastas till honom. Han hoppar upp för att ta den. Tagen! Med bollen i handen springer Will mot mållinjen. Med försvaret bredvid sig störtar han nerför fältet. Bara några meter kvar. Will har kommit längst ner på planen. Han är nära mållinjen, men också nära att hamna utanför sidolinjen, och tiden är snart ute. Han kämpar framåt, hoppar mot målet med tro och slänger ner bollen på marken. Alla stannar till för ett ögonblick. Klarade han det? Sedan hör han publiken bryta ut i jubel!

Växte upp med rugby

När Will var fyra år gammal lät hans föräldrar honom gå med i den lokala rugbyklubben. Det kan verka ungt, men Will tyckte om "footy" (slang för "rugby") redan då. När Will var 12 år hade rugby blivit mer än bara en lek för honom och han utvaldes till att spela i ett juniorlag. Vid 16 års ålder spelade han i ett juniorlag i en professionell liga.

I Australien måste spelare fylla 20 år innan de är gamla

nog att spela i en professionell liga. Men redan när Will var 18 år fick han erbjudanden från höger och vänster. Han var en eftersökt nykomling. Ett lag erbjöd honom ett kontrakt värt 1,5 miljoner australiska dollar — ett erbjudande som sällan ges till spelare i hans ålder. Men det var inte det som Will såg i sin omedelbara framtid. Will hade bestämt sig för att gå ut som missionär.

Fattar beslut om en mission

När Will var tvungen att tillkännage om han skulle verka som missionär eller tacka ja till ett kontrakt för en rugbyliga, var beslutet lätt för honom. "Jag bestämde mig för att gå ut som missionär när jag var liten, och jag lovade mig själv att jag inte skulle låta några världsliga önsknningar ta över", säger han.

Världen kanske frågar: Men pengarna då? Kontrakten? Möjligheten att spela rugby professionellt — hans livsdröm? Hur skulle hans liv vara om han hade tackat ja till ett professionellt kontrakt? "Det skulle ha hjälpt min familj ekonomiskt sett. Det skulle ha tagit hand om min framtid under flera år", erkänner han.

Varför tackade han då inte ja till erbjudandet? "En mission är något som Herren kräver av mig, av de unga männen i kyrkan", säger han. "Det är ett sätt att tacka Herren för allt han har gjort för mig under mina 19 år här på jorden. Och när allt kommer omkring tror jag inte att jag skulle ha varit lika lycklig om jag hade stannat kvar. Jag beslutade mig för att verka som missionär eftersom footy alltid finns kvar."

Wills tillkännagivande förvirrade och chockade många. Han sade om sina vänner som inte tillhör kyrkan: "De förstår inte den verkliga anledningen till att jag ska åka iväg. De ser bara att jag vänder ryggen åt sporten i två år." Will sade till dem: "Jag ska undervisa folk om Jesus Kristus och tjäna andra. Det är något som jag vill göra." Efter att ha hört Wills förklaring stöttade de honom.

Förebereder sig för tjänande

Will insåg att det inte räckte att bara vilja gå ut som missionär. Han visste att det var viktigt att förbereda sig. Något han gjorde var att följa med heltidsmissionärerna på undervisningar. "När missionärerna bad mig att svara på frågor, hörde jag mig svara på ett sätt som jag inte i förväg visste kunde hjälpa undersökarna förstå lite bättre", säger han. "Och några av undersökarna de undervisade — som

jag hjälpte till att undervisa — har nyligen döpts. Det har varit en välsignelse för mig att se det."

Will verkar nu som missionär i Australienmissionen Brisbane, men han har inte helt lämnat rugby bakom sig. Han kanske inte kan spela, men han tjänar med samma iver som han känner för rugby. Före missionen, säger han, "var det med samma passion och motivation jag spelade rugby som jag nu tjänar Herren". Inom idrott måste man arbeta hårt för att nå framgång. Det kan också tillämpas på missionsarbete, för jag arbetar hårt för att hitta personer som vill höra om evangeliet."

Återvänder med heder

När en idrottsstjärna lämnar scenen för en tid, särskilt i två år, undrar alla vad som händer när han kommer tillbaka. Will vet att han kanske ger upp mycket genom att verka som missionär, men han vet också att han ger upp det för något bättre. "Jag tycker att det är en stor uppoffring, men det är en som jag är villig att göra", säger han. "Allt kan hända, och två års avbrott från sporten är en lång tid. Men jag går gärna tillbaka och spelar footy igen."

Fastän det har varit en livslång dröm att spela rugby vet Will vilka eviga välsignelser som är följden av att verka som missionär. "I rugbyligan är det alltid härligt att vinna och göra mål, men den glädjen varar bara i några veckor eller några dagar. Man kan inte vara glad för det hur länge som helst", förklarade han. "Men en vän eller undersökare som kommer in i kyrkan och ser att evangeliet kan välsigna deras liv för evigt kan ge en ett leende för evigt." ■

FRÅN MISSIONSFÄLTET

DEN ANDLIGA HELBRÄGDAGÖRELSENS UNDERVERK

Elizabeth Stitt

En dag när min kamrat och jag besökte en nyomvänd i Colombo i Brasilien var huset fullt av släktingar. Fastän det var trångt bjöd de in oss så att vi kunde dela med oss av ett budskap. Vi skulle just börja när den nyomvändes bror kom in. Han var inte medlem i vår kyrka och han var inte glad över att vi hade kommit på besök. Han försökte komma på allt möjligt för att säga emot oss.

Han hade ett skrivblock med alla medlemmarna i sin församling och deras sjukdomstillstånd. Han undrade om vi trodde på helbrägdagörelsens gåva. ”Naturligtvis gör vi det”, svarade

vi. ”Okej”, fortsatte han. ”Jag har botat alla personerna i det här skrivblocket. Hur många har ni botat?”

Vi försökte berätta om prästdömet, tro och hur saker och ting sker enligt Guds vilja, men efter en stund kändes det som om vi hade blivit inträngda i ett hörn och attackerade.

Då, ”i samma ögonblick” (L&F 100:6) som vi behövde det, viskade Anden till oss vad vi skulle säga. Jag förklarade att vi tror på helbrägdagörelse, men att vårt arbete som missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga består i att bota dem vi undervisar andligt, vilket bara är möjligt genom att de tar

emot Jesu Kristi försoning genom att de tror, omvänder sig, döps genom nedsänkning, tar emot den Helige Andens gåva och håller ut till änden.

Vi tror på fysisk helbrägdagörelse, förklarade vi, men den viktigaste helbrägdagörelsen är den andliga. Och den typen av helbrägdagörelse såg vi varje dag. Det hade egentligen ingen betydelse om de botades fysiskt om de inte omvände sig och förändrade sitt liv för att följa Kristus.

När Anden vägledde oss att svara på ett lugnt sätt försvann den spända känslan i rummet. Brodern slutade försöka bråka med oss och vi kunde återge vårt budskap.

Flera månader senare när jag hade kommit hem från min mission, läste jag följande uttalande i *Liahona* från John Tanners missionärsdagbok:

”Omvändelse är det största underverket. Det är underbarare än att bota sjuka eller uppresa döda. För en person som blivit botad kommer så småningom att bli sjuk igen och så småningom dö, men omvändelsens under kan vara för evigt och påverka evigheterna för den omvände och för hans eller hennes efterkommande. Hela generationer blir botade och återlösta från döden genom omvändelsens under.”¹

Jag är så tacksam över att Anden manade två trängda missionärer att komma ihåg att vårt syfte var att rädda själar. ■

SLUTNOT

1. John Tanner, citerad i Susan W. Tanner, ”Hjälp nyomvända att hålla sig starka”, *Liahona*, feb. 2009, s. 21.

PÅ KNÄ I ÖDMJUK VÄDJAN

”Ödmjuka, tillitsfulla böner ger vägledning och frid.”

Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum,
”Använd dig av bönens himmelska kraft”, *Liahona*, maj 2007, s. 8.

Läran och förbunden 135:3

Innan profeten Joseph Smith led martyrdöden gjorde han mycket för att välsigna hela mänskligheten.

Ett rykte och namn som inte kan utplånas

”Fastän händelserna den 27 juni 1944 [Joseph och Hyrum Smiths martyrdöd] var tragiska så finner vi tröst i att Joseph Smiths martyrdöd

inte var sista kapitlet i berättelsen. De som tog hans liv trodde att kyrkan skulle störta samman utan honom — men hans kraftfulla vittnesbörd om sanningen, de lärdomar han översatte och hans tillkännagivande av Frälsarens budskap lever vidare i hjärtat hos [kyrkans] medlemmar över hela världen som förkunnar att han var en Guds profet.”

Se president Thomas S. Monson, ”Profeten Joseph Smith: Lärare genom föredöme”, *Liahona*, nov. 2005, s. 69.

Guds gåva och kraft

Joseph Smith översatte Mormons bok ”genom Guds barmhärtighet och Guds kraft” (L&F 1:29) och ”genom de tidigare beredda medlen” (L&F 20:8), bland annat urim och tummim.

Han har beseglat sin mission och sitt verk med sitt eget blod

Läs texten till psalmen ”Pris åt den man” (*Psalmer*, nr 16) och skriv sedan ner dina känslor om Joseph Smith i din dagbok.

3 Joseph Smith, Herrens ”profet och ”siare, har med undantag endast av Jesus gjort mer för människornas frälsning i den här världen än någon annan människa som någonsin levt i den. Under den korta tidrymden av tjugo år har han fört fram Mormons bok, som han översatte genom Guds gåva och kraft, och har varit redskapet till att ge ut den på två kontinenter. Han har sänt det eviga evangeliets ”fullhet, som boken innehåller, till jordens fyra hörn, har fört fram de uppenbarelser och befallningar som utgör denna bok, Läran och förbunden, och många andra dokument fyllda med visdom samt undervisning till människobarnens nytta. Han har samlat flera tusen sista dagars heliga, grundlagt en stor ”stad och lämnat efter sig ett rykte och namn som inte kan utplånas. Han var stor i livet och han dog stor i Guds och hans folks ögon, och liksom de flesta av Herrens smorda i forna dagar har han beseglat sin mission och sitt verk med sitt eget ”blod, och detsamma har hans bror Hyrum. I livet var de inte söndrade och i döden var de inte åtskilda!

Siare

En siare:

- är bemyndigad att med andliga ögon se ”ting som inte [är] synliga för det naturliga ögat” (se Mose 6:35–38)
- är en uppenbarare och en profet (se Mosiah 8:13–16)
- känner till det förgångna, det nuvarande och framtiden.

Se Handledning för skriftstudier, ”Siare”; se också Guide to the Scriptures, ”Seer”, under ”Study Helps” på scriptures.lds.org.

Har gjort mer

”Det verk som Joseph Smith var sysselsatt med var inte begränsat enbart till detta liv, utan hänför sig även till det kommande livet och till det liv som har varit. Med andra ord, det avser dem som har levat på jorden, dem som nu lever och dem som skall komma efter oss. Det ... hänför sig ... till hela det mänskliga släktet från evighet till evighet.”

President Joseph F. Smith (1838–1918), *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999)*, s. 13–14.

Redaktionens anmärkning: Den här sidan är inte avsedd att vara en omfattande förklaring av en utvald vers i skrifterna, bara en inledning till egna studier.

VART LEDER MINA VAL?

Adam C. Olson
Kyrkans tidningar

*Kunde Karina ändra riktning genom
att ändra på sina beslut?*

Karinas leende dog bort. Hon började svettas — och inte för att det var ovanligt varmt den veckan. Hon tittade sig omkring efter hjälp. Men trots att det var mycket folk vid templets öppet hus, verkade ingen lägga märke till att hon var ensam med reportern och alla hennes frågor.

Ända till dess hade 17-åriga Katarina tyckt om att vara volontär vid öppet hus för templet i Kiev i Ukraina. Nu kändes det som om hennes tunga hade fastnat när reportern spänt väntade på hennes svar.

Karina var rädd att Gud inte skulle hjälpa henne på grund av tidigare misstag som hon försökte övervinna.

Vart man kommer om man följer mängden

Karina växte upp i kyrkan och hade alltid drömt om ett tempeläktenskap. Men liksom många andra tonåringar ville hon känna sig accepterad.

Hon ville vara vacker och populär som sin storasyster. Hon drömde om att väcka uppmärksamhet och vara beundrad, men hon var rädd för att väcka uppmärksamhet och bli retad. Det faktum att hon ville följa i sin pappas fotspår och studera vid polisskolan ökade bara trycket. Av 2000 elever var bara 70 kvinnor. Hon både

tyckte om uppmärksamheten och fasade för den.

I sin önskan att passa in gjorde hon några dåliga val. "Världens dragningskraft var stark", säger Karina. "Folk runt omkring mig drack och rökte. De pressade mig och jag gav efter. Jag tyckte om att vara en del av en grupp som var så sorglös."

Hon visste att det hon gjorde var fel, men hon tänkte inte på vart hennes val ledde när hon följde gruppen bort från Gud (se Matt. 7:13–14).

Valet att ändra sig innebär att man ändrar på sina val

En dag sade en ung man som hon tyckte om att han respekterade hennes tro.

Karina skämdes för att hon inte levde efter sin tro bättre och stannade upp för att begrunda vilken väg hon befann sig på (se Haggai 1:5–7). Hon insåg att hennes beslut ledde henne bort från Gud, från den Helige Andens sällskap och från drömmen om en evig familj.

Det enda sättet att ändra riktning på var att ändra på besluten hon fattade varje dag.¹ Men hon undrade om hon hade kommit för långt in på fel väg. Var det för sent för att ändra sig?

VÄLJ ATT OMVÄNDA DIG

”Om motståndaren tar dig till fånga på grund av att du har gjort fel, vill jag påminna dig om att du har nyckeln som kan låsa upp fängelseporten från insidan. Du kan tvättas ren genom Frälsaren Jesu Kristi försoningsoffer.

Du kan i svåra stunder tro att du inte är värd att räddas eftersom du har gjort misstag, stora eller små, och du tror att allt är förlorat. Det är *aldrig* sant! ... Omvändelse *kan* läka våra sår, oavsett hur omfattande de är.”

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, ”Råd till de unga”, *Liahona*, nov. 2011, s. 18.

Karina bestämde sig för att ändra sig genom att be och läsa skrifterna varje dag. Hon började skriva dagbok, vilket hjälpte henne se sin himmelske Faders hjälp varje dag. Hon ändrade samtalsämne om samtalen blev stötande.

Hennes svåraste beslut var att välja att inte ha några vänner ett tag i stället för att välja vänner med ett negativt inflytande. Hon började titta efter vänner med högre normer.

Hoppets betydelse

Under månaderna som följde slängde motståndaren tvivel och rädsla i ansiktet på henne vid varje beslut. Ibland undrade hon om det var värt ansträngningen att följa Frälsaren. Den hon ville vara verkade vara utom räckhåll.

Men när hon såg hur hennes föräldrar och andra med starkt vittnesbörd levde insåg hon att det finns något som är mäktigare än tvivel och rädsla — hon insåg att det finns hopp tack vare omvändelsen.

”Jag såg att det var möjligt att leva på rätt sätt”, säger hon. ”Vi fördöms inte på grund av våra misstag. Vår himmelske Fader har gett oss chansen att omvända oss och ändra riktning.”

Genom att vända sig bort från gamla val och försöka följa Frälsaren varje dag har hon lärt sig att vår himmelske Fader är tålmodig. ”Han har gett mig den ena chansen efter den andra att förändra mig och bli en bättre person”, säger hon. ”Han har hjälpt mig igenom svåra tider.”

Hjälpen finns där om vi väljer att följa

Karina sträckte på sig och vände sig tillbaka till reportern. Hennes leende blev bredare. Vår himmelske Fader hade gjort så mycket för henne redan att hon visste att han skulle hjälpa henne nu också.

När reportern hade ställt sina frågor log Karina och vinkade. Reportern log tillbaka och gick iväg. Karina kunde inte komma ihåg så mycket av det hon hade sagt, men hon kom länge ihåg hur hon kände sig, för hon visste att vår himmelske Fader alltid är inom räckhåll för dem som väljer att följa honom. ■

SLUTNOT

1. Se Thomas S. Monson, ”Vägen till fullkomlighet”, *Liahona*, juli 2002, s. 111-114.

Shaneen Cloward

Våra ledare i Unga kvinnor bestämde att en övernattningshajk var precis det rätta för att förbereda oss för lägret. De valde en strand vid San Pedro-floden i södra Arizona för vårt övningsläger.

När vi hade lagt ut sovsäckarna ville de andra tjejerna och jag gå på upptäcktsfärd och vada i vattnet. Ledarna ansåg att vi först behövde prata om säkerhet och första hjälpen. Vi satte oss därför på en skuggig plats nära floden för att lyssna på undervisningen.

Det var inte lätt att vara uppmärksam när vi kunde se floden glittra i solen. Vinden lekte i popplarna medan syster Brown (namnet har ändrats) pratade. Vi hade alla hört lektionen tidigare och jag kunde inte förstå varför vi behövde höra den nu.

Vi visste alla hur vi skulle trycka på ett sår för att

stoppa blödningen, men nu berättade hon för oss om det igen.

Innan ledarna lät oss gå sade de flera gånger att vi inte skulle gå ner i floden utan skor. "Man vet aldrig vad som finns där, och ni måste skydda fötterna."

När jag kom fram till kanten av floden var några av tjejerna redan i vattnet och plaskade. Vattnet var brunt av gyttja. Floden var mindre än 30 cm djup rakt över och jag kunde inte tänka mig att den kunde vara farlig.

Jag bestämde mig för att ta av mig skorna. Jag hade bara ett par med mig och jag såg inte någon mening med att blöta ner dem och sedan behöva gå med våta skor hela dagen. Mina två bästa vänner

.. Ett BÄTTRE exempel

Jag önskar att vi hade lyssnat på våra ledares undervisning, men vi trodde inte att den gällde oss.

Lektionen vi haft tio minuter tidigare började sjunka in. Tjejerna som hade stått runtom Elizabeth och tittat på hur hon blödde lyfte upp hennes fot och tryckte på såret.

Elizabeth skjutsades till sjukhuset där hon fick veta att hon nästan hade skurit foten mitt itu. Såret krävde många stygn och skulle ta lång tid att läka. Nästa gång jag såg henne använde hon kryckor.

Jag hade aldrig trott att jag någonsin kunde eller skulle övertala min bästa vän att göra något som skulle skada henne så illa. Jag hade aldrig sett mig själv som ett dåligt inflytande förut.

Nu försöker jag vara ett bättre exempel för mina vänner och jag är villigare att lyssna på mina ledare. De vet vad de pratar om. ■

Martha och Elizabeth påminde mig båda om vad ledarna hade sagt. Jag tog av mig skorna i alla fall och förklarade varför. Martha tog också av sig sina. Elizabeth var mer tveksam. Jag vadade ut i vattnet och sade med sarkastisk ton: "Behåll dem på om du vill."

Hon satte sig ner, tog av sig skorna och sprang ut i vattnet. Efter några steg stannade hon. Hon blev helt blek och sade lugnt: "Å nej." Sedan lyfte hon upp foten ur vattnet. Jag kunde se blod strömma ut

från ett sår. Hon hade klivit på en trasig flaska.

Synen av blod gjorde mig alldeles tom i huvudet. Fastän jag just hade lyssnat på en lektion om första hjälpen hade jag ingen aning om vad jag skulle göra. Jag bestämde mig för att springa efter hjälp. Två andra hjälpte henne upp ur vattnet.

Jag hittade syster Brown och berättade vad som hade hänt. Hon trodde att jag skämtade. Men när hon såg Elizabeth sitta på stigen med blod strömmande från foten så sprang hon fram till henne och ropade: "Sätt tryck på såret!"

LYSSNA

"Försök inte att uppfinna morallagarna på nytt! Tro inte att du måste lära dig varje tragisk livsläxa personligen.

Lyssna på Herrens ord. Lyssna på dina ledare. Lyssna på dina föräldrar. Lyssna på det bästa inom dig. Framför allt, lyssna på Andens mjuka, milda, obestridliga viskningar, för han ska lära er allt."

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, "We Want the Best for You", *New Era*, jan. 2010, s. 5.

En **SANN** vän

Sarah Chow

Baserad på en sann berättelse

"Dina vänner står vid din sida"
(L&F 121:9).

Meddelandet var skrivet på blått papper med sick-sackmönster vid kanterna, så även om det var Jeremy som gav det till Melanie så visste hon att det var från Rachel. Melanie tittade sig omkring. Lässtunden var över och klasskamraterna lade ifrån sig sina böcker.

Melanie visste hur meddelandet skulle börja: "Kära bästa vän!" Hon log för sig själv. Hon och Rachel hade varit bästa vänner sedan tvåan. "Vi är fortfarande bästa vänner

fastän vi är så olika", tänkte Melanie när hon vek upp papperet.

Kära bästa vän!

Röker du?

— Rachel

Melanie blev förvånad. "Rachel och jag är tillsammans hela tiden", tänkte hon. "Vet hon inte att jag inte röker?"

Hon skrev längst ner på papperet:

Nej. Jag tycker det är äckligt.

Varför vill du veta det?

— Melanie

Melanie gav tillbaka meddelandet till Jeremy. Snart gav han det till henne igen. Melanie läste:

Jag tog ett paket cigaretter från min fasters hus. Vill du pröva några med mig efter skolan?

— Rachel

Melanie stirrade på meddelandet. Sedan skrev hon:

Rachel! Varför vill du röka? Det är inte bra för dig! Jag vet att du tycker om att pröva på nya saker, men jag vill inte att du ska skada dig själv.

— Melanie

Rachel skrev tillbaka:
Några cigaretter kommer inte att skada mig. Jag kanske inte ens använder hela paketet.
 — Rachel

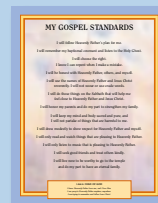
Melanie kände det som om hon skulle börja gråta. Hon skrev:
Du är min vän och jag älskar dig. Rök inte!
 — Melanie

Melanie tittade på Rachel när hon läste meddelandet. Nu såg Rachel ut som om hon skulle börja gråta. Hon

behöll meddelandet en lång stund. Sedan skrev hon tillbaka. När Melanie fick meddelandet, läste hon:
Tack. Jag älskar dig också. Jag ska inte röka cigaretterna.

Melanie var tacksam för att hon hade valt att vara ett exempel. Hon kände sig lättad över att Rachel hade gjort rätt val. ■

En dag var jag hemma hos min vän, och det fanns öl i kylen. Min vän drack lite och frågade om jag ville ha. Jag sade att jag inte dricker öl. Hon frågade varför, och jag sade att min kyrka säger att vi inte ska dricka öl eftersom det inte är bra för vår kropp. Jag är glad att jag inte drack någon öl. Jag är också glad att vi har Visionsordet som hjälper oss att vara friska och trygga.
 Sarah C., 8 år, Nevada, USA

”Jag ska inte använda sådant som är skadligt för mig.”

Mina evangelieideal

Vår sida

Nefi H., 11 år, Kalifornien, USA

VI KOMMER ATT VARA EN EVIG FAMILJ

Jag är tacksam för att pappa har prästadömet, att han döpte mig och att vi har beseglats i templet. Jag är glad för att vi kommer att vara en evig familj. Jag vet att min himmelske Fader lever och att profeternas ord är sanna.

Ariana C., 9 år, Peru

Thayná C., 12 år, Brasilien

Vimean M., 7 år, Kambodja

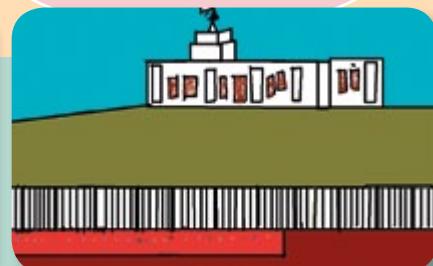
EN MYCKET SPECIELL PLATS

Jag är nio år, så när jag åkte till templet första gången väntade jag utanför tillsammans med pappa. Vi gick runt templet för att se hur det var byggt. Vi gick till det vackra väntrummet och fick känna friden och lugnet där. Vi pratade tyst om livet som Jesus Kristus och apostlarna levde då och nu. När jag satt där med pappa kände jag att templet är en mycket speciell plats.

Raphael R., 9 år, Schweiz

Jag tycker om att åka till templet,
Nathan P., 7 år, Italien

Brian C., 7 år, Costa Rica

Min eviga familj, av Camila T., 7 år,
Guatemala

Esteban A., 11 år, Colombia

Rosteek Z., 4 år, Ukraina

Äldste Per G. Malm
i de sjuttios kvorum

Välsignelserna med hårt arbete

"Låt oss ... med glädje göra allt det som står i vår makt" (1&F 123:17).

När jag var en liten pojke i Sverige verkade min far som rådgivare till flera missionspresidenter. Den kallelsen krävde att han var bortrest många veckoslut. Han var ett exempel för mina syskon och mig på hur viktigt det är att tjäna Herren, också när det innebär att vi måste göra uppoffringar.

Jag fick också lära mig värdet av fysiskt arbete tidigt i livet. På somrarna brukade jag cykla till en jordgubbsodling som låg flera kilometer bort. Jag plockade jordgubbar många timmar varje

dag för att tjäna pengar.

Vår familj hade en sommarstuga på en gård. Den hade varken elektricitet eller avlopp, så vi var tvungna att hugga vår egen ved och bära vatten från en brunn. Bonden som ägde gården lät mig ta korna till ladan vissa morgnar för mjölkning och sedan leda dem tillbaka ut. Vi slog och hässjade hö och använde hästar till att dra höbalarna till ladan.

Mina upplevelser med fysiskt arbete och fars exempel på hur man hänger sig åt Herrens verk, hjälpte mig på min första mission. När jag bara var 16 år kallades jag

att vara murare för kyrkans byggnader i Sverige, Finland, Tyskland och Nederländerna. Jag fick många andliga intryck medan jag tjänade. Jag lärde mig att ärligt fysiskt arbete är ett sätt att göra det som är rätt, och därför vara i harmoni med Gud.

Det är en ära att få ett uppdrag och sedan rapportera att man har gjort sitt allra bästa för att fullfölja det. När vi tackar ja till uppdrag och använder vår tid och våra talanger till att bygga Herrens rike så får vi uppleva och se välsignelserna som vår himmelske Fader har i beredskap åt oss. ■

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Jag väljer det rätta genom att följa evangeliets principer

Pengarna klirrade i Ramóns ficka när han var klar med att sälja sina ägg på byns marknad. Han tänkte på burken hemma där han förvarade sina tiondepengar. På söndag skulle han ge pengarna till biskopen. Ramón hade en varm känsla inom sig. Han var glad över att få betala tionde.

Marknadsstånden var fulla med saker som var till salu. Ramón såg en färgglad tröja som hade logon för hans favoritfotbollslag. Han såg sig själv ha på sig tröjan, springa nerför planen och göra vinnarmålet. Ramón tittade på prislappen. Han kunde köpa tröjan om han använde alla äggpengarna plus tiondepengarna.

Ramón märkte att den varma känslan var borta. Han ville verkligen ha tröjan, men han visste att hans himmelske Fader inte ville att han spenderade sina tiondepengar. Ramón började gå hemåt. Han bestämde sig för att betala sitt tionde först. Sedan kunde han tjäna mer pengar genom att sälja ägg tills han kunde betala för tröjan och betala sitt tionde som Herren ville att han skulle göra. ■

BARA FÖR DIG

När vi betalar vårt tionde fyller vi i en tiondetalong. Vi lägger pengarna och talongen i ett kuvert och ger det till en medlem av biskopsrådet eller grenspresidentskapet. Du kan lära dig hur du fyller i din egen tiondetalong genom att titta på bilden nedanför.

Tionde och andra offergåvor	
Datum	Församling/Gren
Fullständigt namn	
Medlemsnummer	
Tionde	
Fasteoffer	

Vad mer kan du skriva på tiondetalongen förutom information om tiondet? Fråga en förälder hur du kan donera pengar till kyrkan på andra sätt.

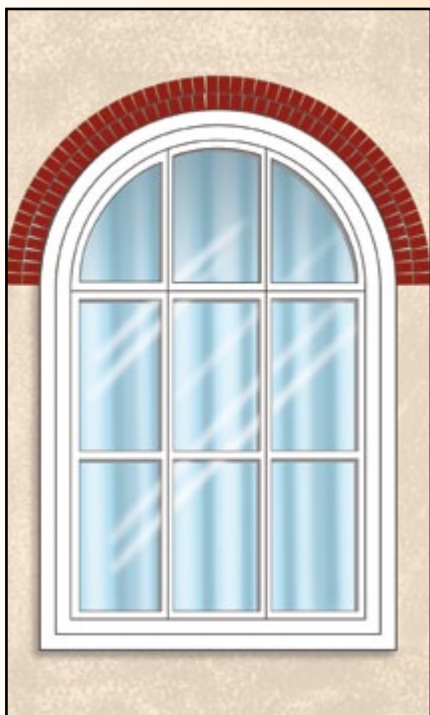
Mer tro

VDR-AKTIVITET: TIONDETS VÄLSIGNELSER

Malaki var en profet under Gamla testamentets tid som undervisade om att när vi betalar tionde så öppnas himlens fönster och välsignelser strömmar ner över oss (se Mal. 3:10). Prata tillsammans som familj om vilka välsignelser ni har fått för att ni har följt tiondelagen. Lägg en böna, en knapp eller en liten sten på fönstren som representerar de välsignelser ni får.

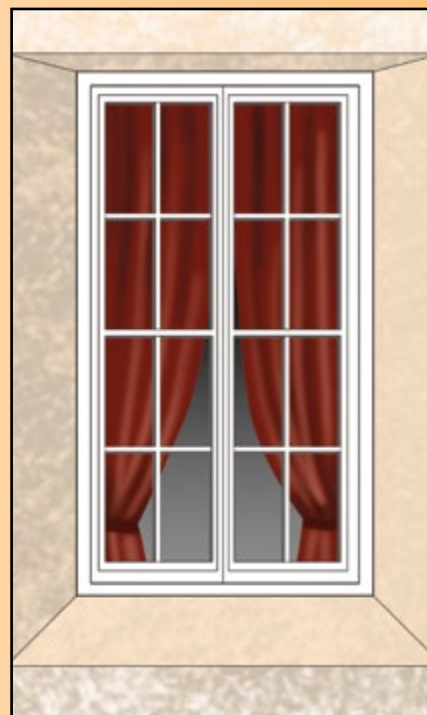
Starkare vittnesbörd

Tillit till Herren

Glädje i evangeliet

Tillräckligt med mat

Något av det roligaste Carly vet är att ha skattjakt på lekplatsen med sina vänner.

En **LEKPLATS** för **CARLY**

Chad E. Phares
Kyrkans tidningar

Carly W. från Rexburg i Idaho, USA, hjälper gärna till. Hemma hjälper Carly till med att ta hand om familjens katter, hundar och kycklingar. Eftersom Carly är en av de bästa eleverna i sin

klass i skolan så hjälper hon andra barn med matte och läsning. I Primär hjälper Carlys sång andra barn att känna Anden.

Eftersom Carly är så bra på att hjälpa andra har några av hennes vänner bestämt sig för att hjälpa henne också.

Carly föddes med en sjukdom

som heter spina bifida. Sjukdomen gör det svårt för Carly att använda alla sina muskler. Att göra sådant som att gå på ojämn mark och uppför trappor kan vara svårt för henne. I skolan kunde Carly inte leka på lekplatsen eftersom alla anordningar var för svåra för henne att använda. Det fanns också andra barn som inte kunde leka på lekplatsen.

”Ibland kände jag mig ledsen och arg på rasterna eftersom jag inte kunde leka på lekplatsen”, säger Carly.

En av Carlys vänner, Halli Jo, och Halli Jos mamma bestämde sig för

Carly älskar musik. Hon är med i en sånggrupp och lär sig att spela piano.

Gummiunderlaget på lekplatsen gör det lättare för Carly att gå.

Carly och Halli Jo (till höger) tycker om att leka med dockor, promenera och måla tillsammans.

att tjäna ihop pengar till en lekplats som Carly och alla andra elever i skolan kunde använda.

Halli Jo, hennes mamma och många andra arbetade för att tjäna ihop pengar till den nya lekplatsen. Det krävdes mycket arbete, men de hade till slut tjänat ihop tillräckligt med pengar till en ny lekplats där alla eleverna kunde leka.

”Vi arbetade hårt”, säger Halli Jo. ”Men jag blev aldrig ledsen av att arbeta — det fick mig bara att älska Carly mer.”

Carly är glad att hon kan leka på lekplatsen med sina vänner nu. Hon säger:

”Jag tycker om att gå uppför ramperna och åka ner på rutschbanorna. Jag och mina vänner har roligt tillsammans.” ■

MER OM CARLY

Carly tycker om att sjunga ”Nephis mod” (*Barnens sångbok*, s. 64).

Carly tycker om att äta friterad kyckling och smörgåsar.

Carly sjunger vart hon än går.

Carly har lätt att få vänner.

En sak som hjälper Carly att lära sig ha balans är att rida.

Vad
JAG LÄRDE MIG
av knatteligan

*"Det allra käraste jag
har här på jord är
min familj. I evighet
tillsammans skall
vi bo i himmelen"*
(Barnens sångbok,
s. 98).

Lindsay Stevens

Baserad på en sann berättelse

Varför måste jag vara här?" gnällde Lindsay.

"Du behöver stötta din bror", sade mamma.

"Men det är ju så tråkigt", sade Lindsay. "För det mesta tittar jag inte ens på honom."

Lindsay lillebror Michael hade gått med i basebollknatteligan, och mamma tog med sig Lindsay till varje träning och varje match. Lindsay hade tråkigt varje gång. Medan Michael kämpade för att slå iväg bollen lyssnade Lindsay på musik, läste böcker och ritade teckningar till sin lillasyster.

Lindsay suckade och tittade på sin bror som stod ute på planen med sina lagkamrater. Hon tittade på medan han sprang för att fånga en boll. Han missade den och kastade den sedan till fel person.

"Fortsätt, Michael!" ropade mamma. "Det går jättebra!"

"Men mamma", sade Lindsay, "det går *inte* *alls* bra."

"Det är därför vi är här, Lindsay", sade mamma. "För att heja på Michael, särskilt när det inte går så bra. Om inte vi var här och Michael kände att han misslyckades, så kanske han skulle sluta försöka. Jag vill att han alltid ska försöka. Precis som jag alltid vill att du ska försöka med dina teckningar."

"Ingen behöver heja på mig på målningskursen", säger Lindsay. "Michael följer inte med mig och ropar: 'Jättebra!' när jag blandar rätt färger."

"Nej, men han ger dig alltid komplimanger när du visar bilderna för oss", sade mamma.

Lindsay funderade på det. Hon kom ihåg att mamma hade kört henne till målningskurser och att Michael ibland var tvungen att följa med i bilen, även när han ville leka med sina vänner. Hon tittade på Michael ute på planen. Det ena lagets slagman hade just slagit iväg

bollen. Den var på väg rakt mot honom!

"Kom igen, Michael!" hejade Lindsay. "Du kan ta den!"

Michael sprang mot bollen och sträckte ut handen. Han fångade bollen!

Både Lindsay och mamma ställde sig upp och ropade. "Jättebra, Michael! Du är min favoritbror!" ropade Lindsay.

"Jag är din enda bror!" ropade Michael tillbaka med ett stort leende på läpparna.

Lindsay satte sig ner och log från öra till öra.

"Jag kanske borde vara mer uppmärksam och heja på Michael", tänkte hon. "Att se honom fånga bollen var det mest intressanta som har hänt på hela dagen. Och det såg ut som om han verkligen brydde sig om att jag tittade på. Jag är så stolt över honom."

"Mamma, jag tror du har rätt", sade Lindsay. "Vi borde stötta Michael."

Mamma log. "Jag är glad att du ändrade dig."

"Vi hejar lite till!" sade Lindsay.

"Heja Michael!" ropade Lindsay och mamma. "Du klarar det!" ■

Stärk relationen till dina bröder och systrar. De kan bli dina närmaste vänner. Stötta dem i deras intressen och hjälp dem med eventuella problem som de har."

Vägledning för de unga (2011), s. 15.

Danas välsignelse

Jane McBride Choate

Baserad på en sann berättelse

1. Dana föddes med ett hål i läpparna och på insidan av munnen. Hon hade redan opererats fyra gånger för att laga hålen. Idag skulle Dana och hennes föräldrar träffa läkaren och prata om ännu en operation.

Under operationen tar vi en del av höftbenet och använder det i din mun.

2. Dana var orolig för vad som skulle hända efter operationen.

Kan jag fortfarande dricka chokladmjök?

När du blir bra i munnen kan du dricka så mycket chokladmjök du vill.

3. Kvällen före operationen gav Danas pappa och farbror henne en prästadömsvälsignelse. Farbror Hyrum smorde Dana med invigd olja. Sedan gav pappa välsignelsen.

Jag välsignar dig att din kropp kommer att vara stark och återhämta sig fort efter operationen. Kom ihåg att dina föräldrar och din himmelske Fader älskar dig väldigt mycket.

4. Morgonen därpå tog mamma och pappa Dana till sjukhuset.

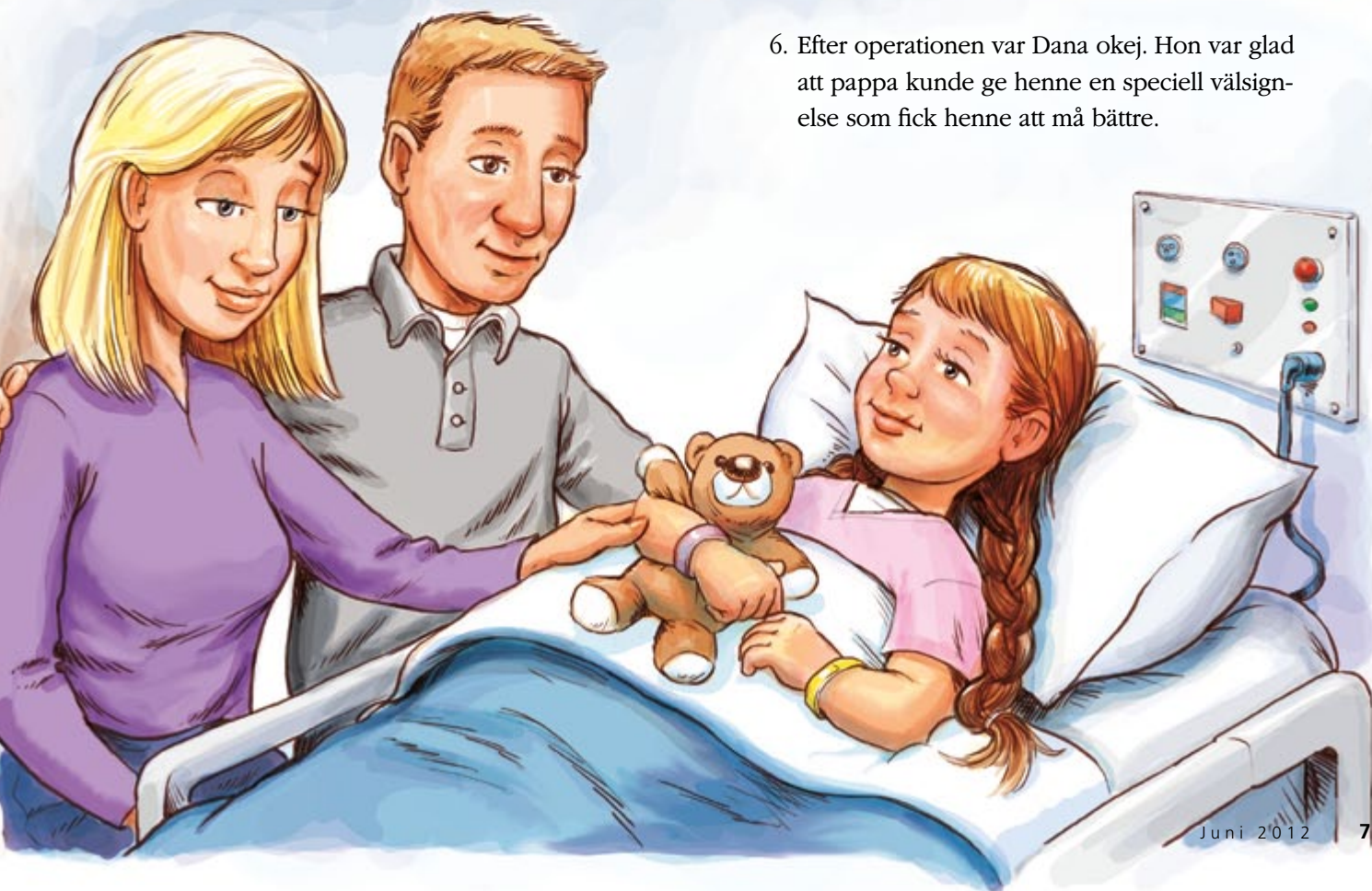
5. Sjuksköterskan kom för att ta Dana till operationssalen. Dana gav mamma en kram.

Jag älskar dig, Dana.

Var inte orolig, mamma. Jag är inte rädd.
Pappa gav mig en välsignelse.

6. Efter operationen var Dana okej. Hon var glad att pappa kunde ge henne en speciell välsignelse som fick henne att må bättre.

REDO FÖR VÄLSIGNELSER

Hilary M. Hendricks

Under prästadömsvälsignelser visar vi vår tro genom att vara lika vörnadsfulla som vi är under en bön. Ringa in de bilder som visar bra saker man kan göra under en välsignelse.

TID FÖR EN VÄLSIGNELSE

Hilary M. Hendricks

Det finns många olika slags prästadömsvälsignelser. Du kanske har fått ett namn och en välsignelse när du var en liten baby. Du kan be om en välsignelse när du är sjuk, skadad, ledsen eller rädd. Många barn får en prästadömsvälsignelse innan skolan börjar varje år.

Titta på bilderna. Varför tror du att de här barnen fick en prästadömsvälsignelse?

Jag väljer det rätta genom att följa evangeliets principer.

”Jag skall gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet att Herren inte ger människobarnen några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem” (1 Nephi 3:7).

Kyrkans webbsida för funktionshindrade publiceras på ytterligare nio språk

Melissa Merrill

Nyheter om och händelser i kyrkan

När lds.org/disability först lanserades år 2007 på engelska förde den samman information som tidigare hade varit utspridda i handböcker, manualer och på andra webbsidor, vilket gjorde att hjälp och idéer var lättare tillgängliga på en central plats.

Nu, under 2012, görs dessa resurser (vilka innehåller information om 10 olika kategorier av funktionshinder och många andra hjälpmedel) tillgängliga på ytterligare nio språk: Franska, italienska, japanska, kinesiska, koreanska, portugisiska, ryska, spanska och tyska.

Denna lansering som alldeles nyligen ägde rum hjälper familjer som Varins i Paris, Frankrike. Raymond och Isabelle Varin hade en son, Jérôme, när deras andre son, Jérémy, föddes med Downs syndrom. Även om Jérémys diagnos kom som en chock för hans föräldrar — de visste då mycket lite om Downs syndrom — har de flesta av familjen Varins erfarenheter av Jérémys funktionshinder varit positiva. Broder Varin sade att det är många som är mycket förtjusta

i Jérémy och påpekar att kyrkans medlemmar har varit särskilt vänliga mot honom och visat honom kärlek och uppskattning.

Han tror att webbsidan bidrar till att främja en sådan inställning. "Den kan hjälpa kyrkans ledare och lärare att förstå funktionshinder och hur man anpassar sig till och klarar av situationer", sade han.

Men sidan är lika viktig för personer med funktionshinder och deras familjer som en källa till uppmuntran, inte bara som ett sätt att informera.

Kyrkans sida för funktionshindrade kommer att finnas tillgänglig på 10 språk under 2012. Engelska, franska, italienska, japanska, kinesiska, koreanska (visas här), portugisiska, ryska, spanska och tyska.

"Denna sida är viktig för familjer med någon som är funktionshindrad på grund av det stöd den erbjuder", sade han. "Den ger dig andra människors perspektiv, erfarenheter och vittnesbörd, vilket kan skapa en mer positiv syn på framtiden. Av alla de här anledningarna är det viktigt att den här informationen finns tillgänglig på olika språk."

Äldste Keith R. Edwards i de sjuttios kvorum, som är rådgivande till kyrkans tjänst för funktionshindrade, håller med.

"Medlemmar med funktionshinder, deras familjer och vårdnadshavare kommer att upptäcka att vi alla verkar tillsammans i en gemensam avsikt — 'att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan'

— och att denna avsikt kräver att vi är av 'ett hjärta och ett sinne'", säger äldste Edwards (se Mose 1:39; 7:18). "Människor kommer att få veta och förstå vart de kan vända sig för att få hjälp och kommer att inse att när Herrens kyrka fungerar som den bör så behöver ingen utkämpa sin kamp ensam."

Fatima Alves från Portugal, som har ryggmärgsbråck ("spina bifida"), upptäckte att webbsidan hjälpte henne att inse just det: Hon inte är ensam.

"Det är viktigt för mig att kyrkan har en webbsida som hjälper människor med funktionshinder så att vi känner samhörighet som medlemmar i kyrkan. Det är gott att veta att kyrkan bryr sig och har en önskan att hjälpa och stödja

människor i speciella situationer", säger hon.

Sidans publicerande är ett av flera försök från kyrkans sida att nå alla medlemmar i kyrkan, säger äldste Edwards.

"I vårt 'uppdrag' från Herren ingår att presentera evangeliet för alla på ett sådant sätt att han eller hon kan förstå och dra full nytta av det", säger äldste Edwards. "Vi är måna om att inte förbise något av Herrens barn när vi bidrar med meningsfulla tillfällen inom evangeliet.

Webbsidan hjälper inte bara den enskilde utan är också avsedd att hjälpa ledare att veta hur man hjälper eller vart de kan vända sig för att få hjälp med att betjäna medlemmar med funktionshinder", fortsätter han.

Naturligtvis är inte webbsidan

avsedd att ersätta individuellt, personlig umgänge mellan kyrkans medlemmar.

"Under årens lopp har vi med skiftande framgång handskats med särskilda behov i kyrkan", säger äldste Edwards. "Framgång har till stor del varit följden av att den enskilde inom sig har beslutat sig för att åstadkomma något. Nyckeln till att hjälpa alla — oavsett om de har ett funktionshinder eller inte — är att älska dem och söka Andens ledning när vi når ut till och hjälper dem.

Vi har alla blivit uppmanade att älska vår nästa som oss själva (se Matt. 19:19). Kyrkan bidrar helt enkelt med ett annat sätt att hjälpa genom att hjälpa oss förstå och förverkliga vår önskan att vara till hjälp i Herrens verk." ■

På alla språk som sidan är publicerad på tas det upp ett flertal punkter:

Disability List [Lista över funktionshinder]: Denna del av sidan erbjuder specifik information om funktionshinder under 10 kategorier och ger förslag på hur man kan hjälpa någon med varje funktionshinder.

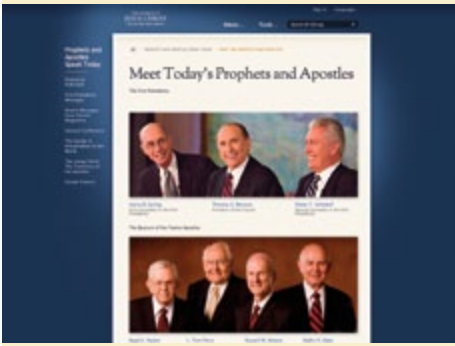
Families [Familjer]: Den här delen av webbsidan, som innehåller information som är skräddarsydd för familjer med barn med funktionshinder, erbjuder förslag på hur man stärker familjer.

Questions and Answers [Frågor och svar]: Här kan läsare finna svar på vanligt förekommande frågor i fyra kategorier: hur man går tillväga, lärdomar och riktlinjer, resurser och statistik.

General Information [Allmän information]: Den här avdelningen ger en överblick över sidan och framhåller att även om människor ibland reagerar negativt på funktionshinder kan kunskap om en persons situation öka förståelsen och acceptansen.

Ledare och lärare: Den här delen av sidan påminner ledare och lärare om vad de bör ha i åtanke när de arbetar med medlemmar som har funktionshinder.

Skriftställen och citat: Den här sammanställningen av skriftställen och profetiska uttalanden är avsedda att vara en källa till uppmuntran, tröst och hopp för människor i svåra situationer.

Nya biografier över levande apostlar på Prophets.LDS.org

Nya biografier över medlemmar i de tolv apostlarnas kворum började publiceras i februari på prophets.lds.org, under titeln "Meet today's prophets and apostles". Biografier över medlemmar i första presidentskapet har funnits tillgängliga på sidan sedan oktober 2011. Biografierna kommer att översättas till ett flertal språk under året allteftersom resurserna tillåter. Det mesta av informationen har tidigare publicerats i *Liahona* på olika språk.

"Att få kunskap om deras barn-dom, skoltid, familjeliv och karriärer före deras kallelser till apostlaskapet hjälper oss att se Herrens hand i deras liv och är ännu ett vittne om hur han kallar och hedrar vanliga män och kvinnor att verka i riket", säger äldste Paul B. Pieper i de sjuttios kворum. Biografierna innehåller information och berättelser om varje ledares liv, men framför allt visar de hur Herren förberedde dem att tjäna. ■

Anteckningar från konferensen inviger läsaren i konferensens höjdpunkter

En ny, regelbundet återkommande avdelning av tidningarna *Liahona* och *Ensign* hjälper läsaren att studera och tillämpa lärdomar från aktuella konferenstal som hållits av nutida levande profeter och apostlar.

Från och med januari 2012 ingår avdelningen i åtta nummer under året — med en anteckning från konferensen för varje månad förutom numren i maj, juni, november och december. Själva konferenstalen finns i maj- och novembernumren.

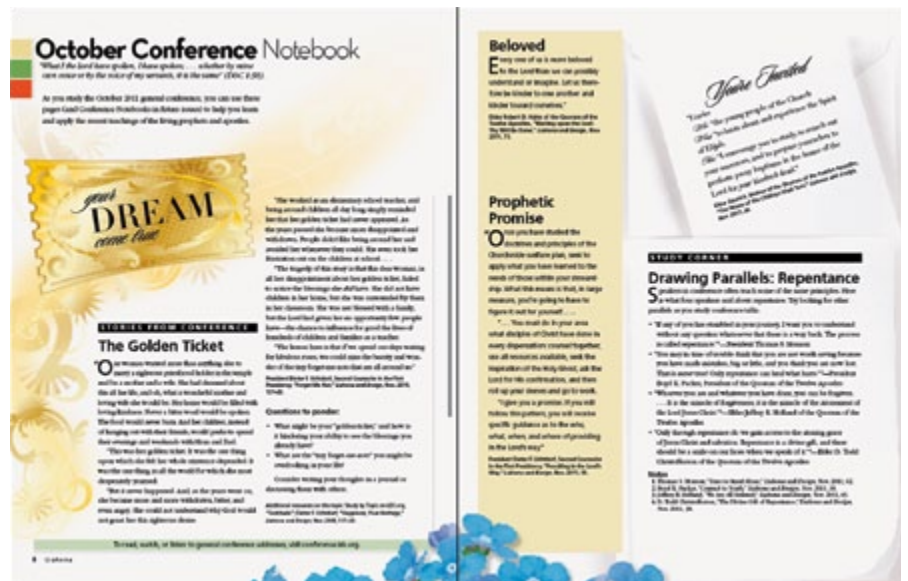
Förutom korta sammandrag, färgrika illustrationer, studieförslag

och relevanta skriftställen ingår det enkla aktiviteter i Anteckningar från konferensen. Däri kommer också att ingå medlemsberättelser eller evangeliefrågor som besvaras av konferenstalen.

Även om en del anteckningar från konferensen är avsedda att påminna läsarna om tal som hållits under nyare generalkonferenser, hjälper andra inslag läsarna att förbereda sig för kommande konferenssessioner.

Varje gång inslaget Anteckningar från konferensen tas med är det en till fyra sidor lång och ersätter då inslaget Små och enkla medel i *Liahona*. ■

Den nya avdelningen för konferensanteckningar i Liahona och Ensign hjälper läsaren minnas höjdpunkter under månaderna efter konferensen.

Äldste Nelson kommer samman med heliga i Centralamerika

Jose Peña

Korrespondent för *Liahona*

I januari, på uppdrag av första presidentskapet, reste äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum till Centralamerika för att utbilda prästadömsledare och undervisa lokala medlemmar.

El Salvador

Lördagen den 14 januari träffade äldste Nelson prästadömsledare från hela El Salvador i ett möteshus på området för templet i San Salvador. Han åtföljdes av äldste L. Whitney Clayton i de sjuttios presidentskap; äldste Enrique R. Falabella i de sjuttios kворum, president för området Centralamerika; äldste Carlos Rivas, områdes-sjuttio; Walter Ray Petersen, tempelpresident och David L. Glazier, president för El Salvadormissionen San Salvador.

Äldste Nelson undervisade ledarna om tjänande och betydelsen av att vara herdar i Israel. Han framhöll betydelsen av att studera skrifterna och av att använda den Helige Anden som en ständig ledsagare. Han talade också om välsignelserna med kyrkans nya utgåva av bibeln på spanska.

Följande dag presiderade äldste Nelson, åtföljd av sin hustru Wendy och äldste Rivas, vid La Libertads stavskonferens i San Salvador.

I sitt tal nedkallade äldste Nelson en apostolisk välsignelse över de medlemmar och ledare i El Salvador som lever efter evangeliet och är trofasta mot sina förbund.

Nicaragua

Därefter, den 18 januari 2012, kom äldste Nelson samman med medlemmar i Nicaragua, åtföljd av äldste Enrique R. Falabella och äldste James B. Martino, båda i

de sjuttios kворum.

Han manade medlemmarna att öka sin helighet och att fortsätta arbeta med sina släktforskningsuppteckningar. "Jag lovar att när ni är redo kommer Herren att göra sin del för att ni ska ha ett tempel", sade han.

Vi bör inom oss främja de egenskaper som Frälsaren hade, sade äldste Nelson, först och främst kärlek.

"Vi kan genom tjänande lära oss att älska", sade han. "En annan egenskap är att begrunda förrättningarna dopet och sakramentet. De har samband med Frälsarens korsfästelse."

Andra vanor som äldste Nelson sade att medlemmarna borde utveckla är att be som Frälsaren bad och att inhämta kunskap genom skriftstudier. "Läs skrifterna för era barn och utveckla kärlek till [skrifterna]. Om ni gör det lovar jag er att ni får känna glädje när ni tillämpar [det ni lär er] i era liv", sade han.

Slutligen sade äldste Nelson: "Utveckla ihärdighet, håll ut intill änden. Jesus Kristus led mer än någon annan och gav inte upp. Han litade på sin Fader till slutet. Minns detta när ni utsätts för livets prövningar."

Som avslutning uttryckte äldste Nelson tacksamhet för tron, hängivenheten och tiondet och offergåvorna från medlemmarna i Nicaragua, och han vittnade om försoningen.

"Vår Herres uppståndelse säkerställer för oss och öppnar dörren till evigt liv genom tro och omvändelse, om vi håller ut intill änden", sade han.

För att få veta mer om kyrkans ledare, deras lärdomar och deras verksamhet, gå till news.lds.org och prophets.lds.org. ■

Medan äldste Russell M. Nelson besökte medlemmar i El Salvador och Nicaragua berömde han dem som lever efter evangeliet och är trofasta mot sina förbund.

Förbättrad sida hjälper unga män uppfylla sin plikt mot Gud

Webbsidan (DutytoGod.Lds.org) har uppdaterats och är nu ett interaktivt hjälpmedel online som mera effektivt hjälper unga män skapa, följa och spara sina framsteg i Plikt mot Gud-programmet.

Diakoner, lärare och präster kan nu se hela häftet *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* på internet på 50 språk, och genom att logga in med sitt LDS-konto kan de göra dagboksanteckningar som beskriver deras framsteg inom programmet. Det fullständiga häftet på internet innehåller också alla inlärningsaktiviteter och länkar till skriftställen och andra resurser.

Ungdomssida utvidgas till att omfatta gratis musikerbjudanden

Musikavdelningen på youth.Lds.org utökar sina erbjudanden av gratis nedladdningsbar musik med sånger av mer nutida artister i tidigare *Especially for Youth*-media (EFY). Tilläggen började göras i februari och totalt 30 sånger bifogas med en hastighet av en i veckan.

Webbplatsen finns tillgänglig på engelska, portugisiska och spanska, och det finns planer på att lägga in mer sånger på portugisiska och spanska. För närvarande finns en sång på sidan — Jenny Phillips "Strong and Courageous" — tillgänglig på portugisiska och spanska. ■

FOTO MICHELLE SÁ, AMAPÁ-DISTRIKTETS INFORMATIONSTÄNST I MACAPÁ, BRASILIEN

Femtio Mormon Helping Hands-volontärer arbetade lördagen den 21 januari med att städa, rensa ogräs och fräscha upp den statliga skolan Maria Ivone de Menezes i Macapá i Brasilien.

Mormon Helping Hands fräschar upp statlig skola i Macapá, Brasilien

Omkring 50 volontärer från Mormon Helping Hands — däribland medlemmar i kyrkan, deras vänner och sista dagars heliga missionärer — gick samman lördagen den 21 januari 2012 för att hjälpa till med att städa, rensa ogräs och på annat sätt fräscha upp Maria Ivone de Menezes, en statlig skola i Macapá i Brasilien.

Aktiviteten, som samordnades av skolstyrelsen och som organiserades av Kleber Sainz, Amapá-distriktets informationschef i Macapá, drog till sig uppmärksamhet och bevakning av ett flertal lokala medier. Skolans rektor Adelia Danin hjälpte till med projektet. "Vi var förtjusta över den generösa hjälp som [kyrkan] gav oss", sade hon. "Vi ska alltid minnas det."

Ny tre-i-ett publicerad på ryska

En ny utgåva av tre-i-ett med Mormons bok, *Läran och förbunden* och *Den kostbara pärlan* sammanbundna till en volym, finns nu tillgänglig på ryska.

Den nya volymen finns nu att tillgå från kyrkans lokala distributionscentrer, från store.Lds.org, på internet på scriptures.Lds.org och på Gospel Library-appen. Den här utgåvan utökar antalet publicerade språk av tre-i-ett till 44.

Gå till news.Lds.org för att läsa mer om dessa och andra berättelser. ■

På det språk varpå våra mödrar talade till oss

Jag uppskattade artikeln "Till varje tungomål och folk" av Lia McClanahan i oktobernumret 2011 av *Liahona*. Det påminde mig om vilken speciell välsignelse det är att kunna studera Guds ord på samma språk som våra mödrar talar till oss. Den här artikeln gav mig också möjlighet att berätta om evangeliet och min kärlek till Mormons bok för en kär vän i Slovenien. Tack!

Alan Embree, Italien

Styrka trots prövningar

Mitt i mina prövningar har jag funnit styrka i de vittnesbörd, upplevelser och de budskap som jag finner i *Liahona*. Varje månad, när vi får tidningen, läser min make och jag första presidentskapets budskap på familjens hemafton. Vi kommenterar det för varandra och berättar vad vi har lärt oss. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig. Han besvarar mina böner. Jag vet att han lyssnar på mig.

Martita de Hernandez, El Salvador

Skicka kommentarer och förslag till liahona@ldschurch.org. Bidragen kan komma att förkortas eller redigeras. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Att fasta stärker oss andligt och timligt," sidan 10: Läs artikeln och berätta för varandra om de punkter som illustreras på andra sidan. Framhåll att fasta innebär mer än att bara vara utan mat — den bör åtföljas av bön, vittnesbörd och fasteoffer. Du kan fråga familjens medlemmar hur de har blivit välsignade av att fasta. Du kan också återge berättelsen i Gamla testamentet som återfinns i Ester 4.

"Följa maningar", sidan 20: Läs eller sammanfatta marginaltexten "Åtta syften med uppenbarelse". Läs därefter berättelserna i artikeln en åt gången och diskutera syftet med uppenbarelsen i berättelsen. Uppmuntra familjen att under den kommande veckan vara uppmärksam på

när och hur de känner Anden. Du kan göra en uppföljning nästa vecka för att diskutera vad de har lärt sig.

"Vart leder mina val?" sidan 56: Läs eller sammanfatta berättelsen och läs därefter president Boyd K. Packers citat. Påminn familjen om att om de har gjort misstag kan de välja att förändra sig.

"Vad jag lärde mig av knatteligan", sidan 68: Du kan inleda med att sjunga "Familjer kan vara tillsammans för evigt" (*Barnens sångbok*, s. 98). Läs berättelsen tillsammans som familj. Varför är det viktigt för oss att visa att vi stödjer vår familj? Hur kan din familj bli bättre på att stödja varandra? ■

Kärlek och ljus på familjens hemafton

När jag var nyomvänd och bodde i Colombia bjöd en mycket speciell familj från min församling hem mig till en hemafton. Det var första gången jag deltog i en hemafton och den kärlekens och trons anda jag fann där överraskade mig.

När alla hade samlats bad vi en bön och berättade vad vi hade gjort under den gångna veckan. Därefter hade vi en aktivitet.

Med ljusen släckta skrev vi ner vissa meningar på färgade pappershjärtan. När vi alla var klara tände vi och visade vad vi hade skrivit. För en del hade det inte gått så bra, för några hade det gått förfärligt, och andra som jag hade skrivit med stor svårighet. Jag tror att min handstil var värst av alla. Lärdomen var naturligtvis uppenbar: När vi inte har evangeliets ljus i vårt liv ser allting mörkt, förvriddt och svårt ut.

Den här lektionen påverkade mig djupt. Och under de år som gått sedan den dagen har jag försökt förvisa mig om att mitt liv är fyllt med evangeliets ljus, särskilt så att jag kan vara ett exempel för mina barn. ■

Dina del Pilar Maestre, Kalifornien, USA

EN ÅSKANS RÖST, EN STILLA RÖST

Kristin Boyce

Jag hade bara varit ute som missionär i några veckor när jag vaknade mitt i natten av ett mullrande ljud. Det startade på avstånd och blev högre allteftersom det kom närmare. Snart skakade hela huset. Skakningarna upphörde ganska fort och mullret avtog snart. Som tur var hade min kamrat varnat mig för att det var vanligt med jordbävningar. Eftersom allt verkade vara bra rullade jag över på sidan och somnade snart igen.

Flera veckor efter att jag hade vaknat mitt i natten hörde jag folk prata om en jordbävning som hade inträffat på morgonen. Jag undrade vad det var som var fel med dem eftersom jag inte hade hört eller känt något. Förvirrad frågade jag till slut när "jordbävningen" hade inträffat. Jag insåg att jag hade tränat eller duschat just när det hände, men kunde inte fatta att det verkligen hade hänt. Den första jordbävningen hade väckt mig, så om det hade kommit ännu en medan jag var vaken så skulle jag ha märkt det.

Men den här var bara den första av många så kallade jordbävningar. Jag kände dem aldrig, så jag undrade om folk egentligen visste vad en jordbävning var.

Efter åtta månader av vad jag trodde var låtsasjordbävningar, stannade söndagsskoleläraren upp mitt i en mening och sade: "Kände ni det där? Det var en jordbävning." Alla nickade instämmande — alla utom jag. Jag förstod inte. Jag kände inga skakningar och hörde inget muller. Min stol rörde sig inte.

Väggarna skakade inte. Hur kunde det ha varit en jordbävning?

Sedan försökte jag komma ihåg vad jag hade känt när läraren nämnde jordbävningen. Jag hade känt mig lite yr — nästan som om jag just hade snurrat runt. Kunde den svårbestämbara känslan vara en jordbävning?

Tack vare min lärare började jag bli medveten om och inse att de förmodade jordbävningarna var verkliga. Jag insåg att jag inte

hade känt dem när jag tränade eller duschade eller sov eftersom skakningarna var så svaga. Men jag blev gradvis mer medveten om yrselkänslan eller den svaga gungningen som jag förstod var tecken på en jordbävning.

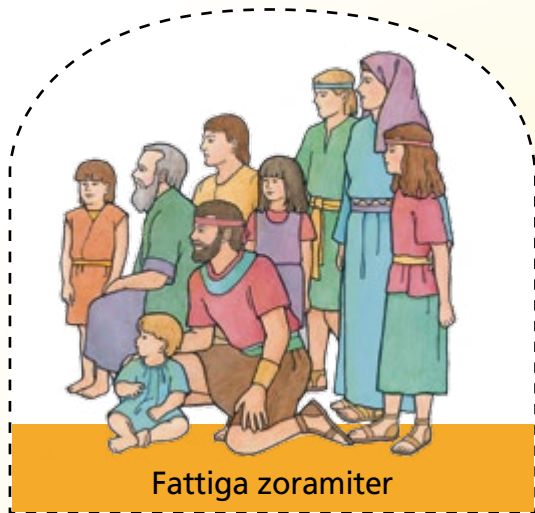
Senare under min mission fick jag en ny missionär som kamrat. En dag när vi undervisade en kvinna, sade hon: "Oj, en jordbävning", och jag instämde. Min kamrat tittade på oss som om vi var galna. Men jag pekade på lampan som svängde något fram

Hur kunde andra känna jordbävningar när jag var omedveten om dem? Svaret lärde mig mer än bara om seismologi.

och tillbaka och försäkrade henne om att hon också skulle känna jordens svårbestämbara skiftningar med tiden.

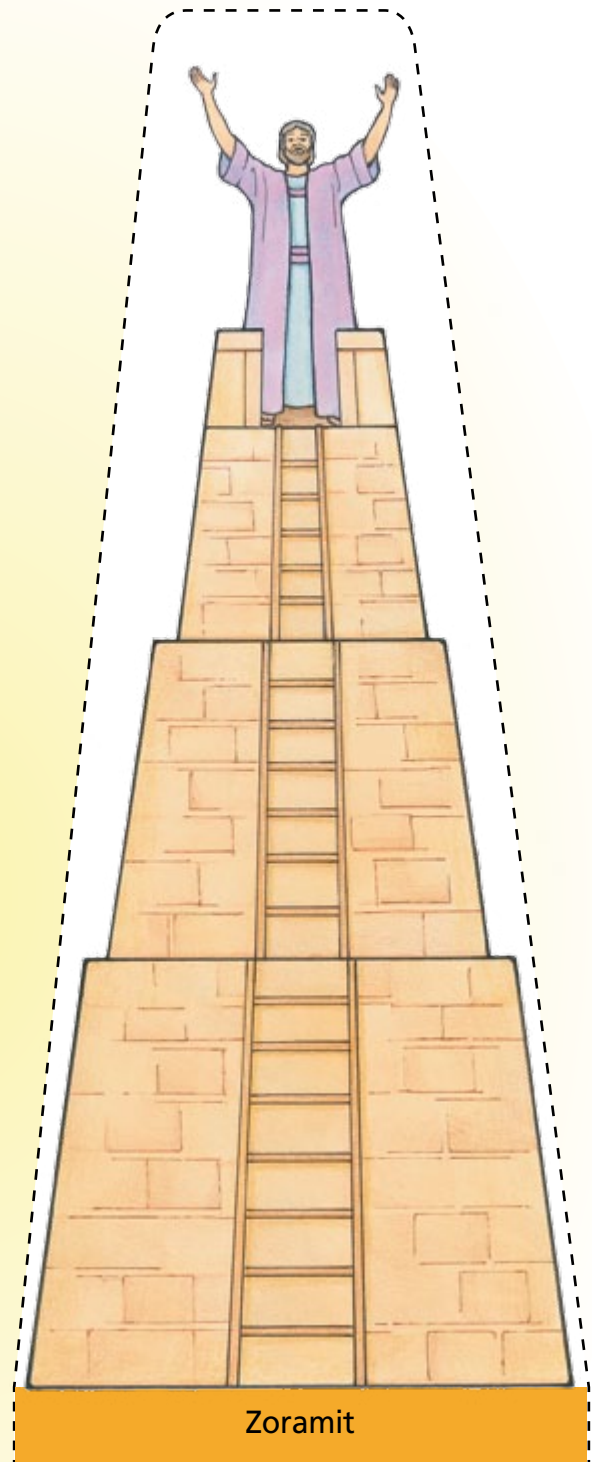
Jag är så tacksam för vad jordbävningarna lärde mig om att känna igen Anden. Ibland är Anden oförneklig, en åskans röst som genomborrar själen. Men oftare är Anden en stilla viskning, en ny tanke, ett intryck, en diffus känsla av att man bör göra eller säga något (se Helaman 5:30). Om vi bara lägger märke till den starka själsskakningen missar vi många av de milda intrycken från Anden. Ibland kanske andra behöver peka ut Andens känslor så att vi kan fokusera vår uppmärksamhet på dem och förfina vår uppfattningsförmåga. När vi gör det, hittar vi en helt ny värld av medvetenhet och förundran. ■

Fattiga zoramiter

Alma och missionärer

Zoramit

Zoramiterna och Rameumptom

Alma 31–32; 35

Det här året kommer det att finnas ett ark med skriftfigurer från Mormons bok i många nummer av *Liahona*. För att göra dem stadiga och lätta att använda klipper du ut dem och klistrar eller tejpar fast dem på kartong, styvt papper, små papperspåsar eller pinnar. Ha varje uppsättning i ett kuvert eller en påse tillsammans med en etikett där det står var berättelsen finns som bilderna hör ihop med.

"Prästadömetts myndighet kommer genom ordination", skriver president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, "prästadömetts kraft kommer genom trofasthet och lydnad mot förbunden. Den förstärks genom att man utövar och använder prästadömet i rättfärdighet." Se "Prästadömetts ära och ordning", sidan 28.